

PŘÍBĚH PRONÁSLEDOVANÝCH SOUROZENCŮ Kč 29,90

KRÁLOVNA ROMANTIKY

10

BARBARA 7/97 CARTLANDOVÁ

AŽ ZA HVĚZDAMI

BARBARA CARTLANDOVÁ

AŽ

ZA HVĚZDAMI

PŘELOŽIL JAROSLAV HÖFER

Kapitola první 1897

HRABĚ Z ARDWICKU STÁL PROTI atraktivní mladé ženě a nechápavě si ji měřil pohledem.

„Co to má znamenat? Ty nepůjdeš na ples?“ tázal se.

„Řekla jsem to naprosto jasně, Ingrame,“ zvýšila hlas krasavice. „S tebou tam nepůjdu.“

„Nepůjdeš se mnou?“ opáčil hrabě nevěřičně. „Nerozumím, co tím chceš říct.“

Heloise Brooková pomalu odkráčela k oknu.

Pohybovala se tak ladně, že to oceňovali prakticky všichni členové klubu v St. James's Street.

Neušlo to dokonce ani Jeho královské Výsosti princovi z Walesu.

Dobře si uvědomovala, že se svými rusými vlasy lesknoucími se v paprscích slunce přicházejících oknem a ve smaragdově zelené toaletě vypadá jako bohyně.

Měla v sobě cosi orientálního a magického, čím probouzela v mužích vášně.

Často to slýchávala, zvláště když byla oblečená do zeleného.

Právě proto si před příjezdem hraběte vybrala přiléhavé šaty této barvy, které zdůrazňovaly krásu její postavy.

Počkal, dokud se nezastavila u okna, a začal se přísně vyptávat:

„Co má tohle znamenat? Co jsem provedl tak hrozného, že se na mě zlobíš?“

„Ale já se vůbec nezlobím,“ odpověděla Heloise tiše. „To ty se zlobíš, milý Ingrave.“

„Samozřejmě že se zlobím, když mi z ničeho nic klidně oznámíš, že nepůjdeš na ples, když jsi dělala takový rozruch kolem šatů, které sis na něj nechala ušít. Bože, ty byly ale drahé.“

„Snad bys mi je nevyčítal?“ podivila se.

„Ne, nic ti nevyčítám, jsem jenom přesvědčený, že vzhledem k tomu, že si je můžeš obléknout jen jednou, mě stály pořádnou hromadu peněz.“

Heloise mu to nevymlouvala, a tak po chvíli pokračoval:

„Přesto jsem ti je koupil, tak na co si ještě stěžuješ?“

„Prostě se ti pokouším vysvětlit, Ingrave, že s tebou na ples nepůjdu. Rozhodla jsem se pro jiného partnera a ten mě bude doprovázet nejen na bále, ale i v celém životě.“

Poslední slůvka vypustila z úst velice pomalu.

Hraběte napadlo, že ho šálí sluch.

„V celém životě?“ zvolal. „Co to má znamenat?“

„Obávám se, že se rozzlobíš,“ řekla Heloise, „ale vdám se za Iana Dunbridge.“

Hrabě celý zkoprnl úžasem.

„Vdáš se za Dunbridge?“ opáčil. „Tomu nevěřím.“

Heloise mlčela.

„Ale... vždyť jsi přece se mnou zasnoubená?“ zvolal hrabě.

„Jenže jenom tajně a ty jsi souhlasil, že ještě než to veřejně oznámíme, tak si to oba necháme projít hlavou.“

Hrabě marně hledal slova.

Potom se však už neovládl.

„Ty se chceš vdát za Dunbridge, protože je vévoda, a ne proto, že ho miluješ.“

„To je má věc,“ odsekla podrážděně Heloise.

Jeho hlas se zklidnil, ale stejně zněl přísně jako práskání bičem:

„Tak ty sis mě držela na udičce, protože ses bála, že se Dunbridge nechytí. A když se ti to podařilo, tak mě hodíš přes palubu, protože ti jde o vznešenější titul.“

Heloise si povzdychla.

„Vévoda je prostě... vévoda,“ zamumlala.

„K čertu s tebou!“ zaklel. „Udělala jsi ze mě naprostého hlupáka. Nemůžu k tomu dodat nic, jenom že ses zachovala ostudně a naprosto bezzásadově.“

Obrátil se a vykročil ke dveřím.

„Sbohem, Heloise,“ řekl ještě. „Doufám, že už tě víckrát nepotkám.“

Opustil místnost dřív, než stačila odpovědět.

Stálo ho velkou námahu, aby za sebou nepráskl dveřmi, a tiše je zavřel.

Prošel halou a stále ještě neuvěřil, že co slyšel, je pravda.

Heloise Brooková, již se dvořil už téměř dva měsíce, mu na poslední chvíli dala košem.

A to všechno jen proto, že vévoda z Dunbridge konečně uvízl na háčku.

„K čertu s ním, k čertu se všemi ženskými!“ vybuchl.

Kočár na něho již čekal před domem.

Původně předpokládal, že si s Heloise Brookovou vyjedou do centra Londýna.

Lord Penbrook, její otec, bydlel v Ranelaghu.

Ačkoli se to nepovažovalo právě za vhodné, Heloise několikrát svolila, aby ji doprovodil do města.

Většinou ji vezl na ples či na večeři, na niž byli oba pozváni.

Hrabě se uvelebil na zadním sedadle.

Vtom si všiml velké krabice na šaty položené na protějším sedadle.

„Co to má být?“ zeptal se lokaje.

„Poručili mi, abysem to šoup do kočáru vašeho lordstva.“

Hrabě sevřel rty. Pochopil, že uvnitř je toaleta, kterou si Heloise chtěla vzít večer na ples.

Byl to maskární bál a pořádala jej vévodkyně z Devonshiru ve svém paláci v rámci oslav diamantového jubilea královny Viktorie.

Celá lepší společnost se na něj chystala dlouhé měsíce.

Vévodkyně požádala všechny hosty, aby se dostavili v maskách.

Objevilo se mnoho spekulací, sporů, a dokonce i půtek o tom, kdo se převlékne za koho.

Lady Warburtonová dala jasně najevo, že jí nikdo nezabrání, aby tam přišla jako Britania.

Lady Gerardová se rozhodla jít za Astarte, bohyni měsíce.

Tyto dvě dámy předstihly ostatní zájemkyně o tyto masky, a tím jim způsobily zklamání.

Heloise si vyhradila masku Kleopatry.

Trvala na ní a ostatní konkurentky jí nakonec ustoupily.

Hraběti tedy nezbylo než se převléct do role Marka Antonia.

Naštěstí oděv římského vojevůdce vypadal vznešeně a nebyl příliš složitý.

Ještě teď ho dráždila marnivost Heloise, s níž si dala vyzdobit kostým Kleopatry.

„Byla to egyptská královna,“ vysvětlovala neustupně, „a měla ty nejfantastičtější šperky. Jenom si uvědom, co to muselo být za poprask kvůli jedné perle z náušnice, kterou rozpustila ve víně a dala ji vypít Marku Antoniovi, když se o tom mluví dodnes.“

„Perly byly tenkrát nejdražší materiál, ze kterého se dělaly šperky,“ namítl hrabě. „Jediná z nich mohla stát víc než celé válečné tažení. Ale mně to připadá jako zbytečné plýtvání.“

„Ale Ingrame, drahoušku, přece nebudeš škudlit na páru náušnic,“ naléhala. „A samozřejmě potom musím říct, že jsem ti dala jednu vypít.“

Hrabě nakonec přistoupil na to, že jí pořídí perlové náušnice.

Samozřejmě si vybrala ty největší a nejdražší, které objevila v luxusních obchodech na Bond Street.

Jak později zjistil, Heloise si toaletu nechala posít drahokamy.

„Vždyť ty šaty ti poslouží jenom na jediný večer,“ namítal marně, „a ty šperky z nich už na sebe víckrát nevezmeš.“

„Jenže já chci vypadat naprosto opravdově,“ odpovídala.

Hrabě nakonec ustoupil a zaplatil, protože Heloise byla bezpochyby nejkrásnější dívka, kterou kdy poznal.

Když už se musím oženit, říkal si, tak ať je má nastávající naprosto mimořádná.

Heloise se svými rusými vlasy, zelenýma očima a průsvitnou pletí byla přitažlivá jako snad žádná jiná mladá žena v celém Mayfairu.

Sužoval ji však neustálý strach, aby ji žádná z konkurentek nezastínila.

Princ waleský a dvořané však především obdivovali pěkné mladé vdané ženy.

Byl to právě princ, kdo svým milostným životem prolomil staré nepsané pravidlo, podle něhož si urozený muž nesměl pořídit milenkou, která nepocházela z jeho společenské vrstvy, aby se k němu okolí neobrátilo zády.

Lillie Langtryová se stala vyhledávaným hostem v téměř každém významnějším salonu v Londýně.

Princ potom rozšířil svůj seznam o baronku Warwickovou, do níž se opravdu zamiloval, o kněžnu Saganovou a mnohé další krásy.

Ale nakonec ho úplně a bezvýhradně uspokojil šarm paní Keppelové.

I hrabě již zakusil několik vášnivých známostí s okouzujícími vdanými ženami.

Ale když se setkal s Heloise Brookovou, napadlo ho, že by se v jejích rusých vlasech nádherně vyjímal rodinné brilianty Ardwickových.

Bylo mu téměř osmadvacet let a uvažoval o tom, že nastal čas se usadit.

Potreboval dědice, nebo spíše rovnou několik synů, jimž by odkázal své velké panství.

Rod Ardwicků byl mimořádně bohatý a každá generace majetek dále rozmnožila.

On, jako desátý hrabě, patřil mezi největší vlastníky pozemků v Anglii.

Jak dobře věděl, vzhledem k jeho postavení bylo málem neuvěřitelné, že dívka, kterou si vybral, dala přednost vévodovi.

Když si to teď znovu nechával projít hlavou, vybavil si v paměti, jak před časem Heloise podráždilo,

když se jedna z jejích přítelkyň provdala a stala se tak markýzou.

Podle jeho názoru jí nebylo co závidět, protože si vzala muže o dvacet let staršího než ona sama.

Získala tím ovšem vysoce ceněný titul.

Vybavil si v paměti, jak asi Heloise musela potlačovat závist, když její přítelkyně vstupovala do jídelny na slavnostní večeře před ní.

Jestli se Heloise stane vévodkyní, bude to pro ni znamenat veliký triumf nad všemi ctižádostivými matkami a dívkami lačnicemi po slavné svatbě.

Ty Dunbridge uháněly už ode dne, kdy dokončil studia v Etonu.

Hrabě by nikdy neočekával, že žena, které nabídl manželství, si vybere někoho jiného jenom kvůli šlechtickému přídomku.

Musel by být velice hloupý - a to v žádném případě nebyl - aby si neuvědomoval, že sám je mimořádně pohledný.

Byl i výborný sportovec a říkalo se o něm, že patří mezi nejinteligentnější mladé muže u dvora.

Správu svého panství zvládal tak skvěle, že mu záviděli všichni majitelé pozemků v širokém okolí.

Jeho koně, které si sám vybíral, pravidelně vítězili v klasických dostizích.

Mistrně hrál polo, byl výborný střelec.

Triumfoval v tolika terénních a orientačních jezdeckých závodech, že někteří muži s ním raději odmítali soupeřit.

„Už mám dost toho, jak vždycky dojedeš přede mnou," lálel jeden z nich zrovna minulý týden. „Bylo by mnohem jednodušší, dát ti pohár rovnou ještě před startem, abychom

se pořád nemuseli honit po loukách a zase se ti dívat na záda."

Mínil ta slova napůl žertem, napůl vážně.

Hrabě z nich ale neměl dobrý pocit

Úspěch, jak dobře chápal, mu nezajistila jen skutečnost, že je dobrý jezdec.

Velice pečlivě si vybíral koně a sám je trénoval.

Jeho sídlo, Ardwick Park, patřil jeho předkům už po staletí, ale on je přestavěl téměř k dokonalosti.

Po otcově smrti nechal své sídlo přebudovat.

K překvapení svého okolí však nikoli v módním pozdně viktoriánském slohu.

Rozhodl se je totiž restaurovat do původní podoby ze začátku století.

Hrabě tím vlastně zavrhl vše, co viktoriánskou společnost tolik přitahovalo.

Teď budova vypadala úplně stejně, jako když ji dostavěli slavní bratři Adamové.

Bylo to tak neobvyklé, že se lidé po úpravách do Ardwick Parku přímo hrnuli, aby si tu krásu prohlédli.

Veškeré výhrady a pochyby rozehnal princ waleský, když ho pochválil:

„Postavil jste si nádherné hnízdo, Ardwicku, a musím dodat, že je vás hodno."

Potom už všichni pěli na Ardwick Park jenom samou chválu.

Sami však zůstali i nadále u svých aspidister, deček na křesla a přezdobených přijímacích pokojů.

V poslední době hrabě připravoval přestavbu ložnice, kde měla bydlet po svatbě Heloise.

Připadalo mu, že koberce a závěsy jsou příliš růžové pro ženu s ohnivě rusými vlasy.

Už si pečlivě naplánoval, jak má místnost vypadat.

Přál si příjemně překvapit novou paní Ardwick Parku.

Rád by jí snesl k nohám tolik věcí a byl přesvědčen, že v nich bude jeho nastávající ještě krásnější.

A snad proto, že chystal tak velkorysé změny, mu vadila její marnivost.

Plýtvala penězi za okázalé zbytečnosti, které jí po plesu v Devonshire House budou k ničemu.

A teď mu zůstala v rukou toaleta, kterou si Heloise chtěla vzít na ples.

Jeho vlastní kostým na něho už čekal v jeho domě na Grosvenorském náměstí.

Stejně jako většina mužů chodil na maškarní bály velice nerad.

Chápal však, že ženy vždy potěší, když se mohou výstředně nastrojít, a tak si s tím nelámал hlavu.

Po rozchodu s Heloise se mu alespoň ulevilo, že může zůstat doma.

Potom ho ale napadlo, že pokud se na bále neobjeví, všichni si budou vykládat, že se s ním jeho partnerka rozešla.

Potvrdilo by se tím, co mnoho lidí předpokládalo.

Byla to Heloise, kdo trval na tom, že jejich zasnoubení musí zůstat tajné. Hrabě to sice nechápal, ale souhlasil.

Neměl totiž tušení, že jeho vyvolená čeká ha lepší nabídku.

A zároveň si tím zajistila, že se nedostane do řečí.

Nepochyboval, že oba odkládají zveřejnění svého úmyslu, jenom aby se ujistili o tom, že jejich láska přestojí zkoušku časem.

Potom by to byla dokonalá láska, po níž muži i ženy touží od počátku věku.

Hrabě si nyní vybavoval, jak pečlivě se snažila, aby se o nich dvou ve společnosti příliš nemluvalo.

„Ale já chci, aby se to vědělo," postěžoval si jí na plese před dvěma dny.

Šla s ním ten večer tančit pouze dvakrát, potřetí už odmítla.

„Lidé by si toho všimli," zašeptala.

„No tak ať," trval na svém. „Chci si s tebou zatančit. Chci tě k sobě přitisknout."

„Ale to nesmíš," rychle ho zarazila Heloise. „Víš přece, že se lidé na nás dívají. A jak by se nedívali, když ti to tak sluší."

Přitom na něho vrhla svůdný pohled.

Odpověděl tak, jak musel:

„A ty jsi příliš krásná, než aby vedle tebe vydržel kterýkoli muž klidný. Rád bych tě políbil, vždyť víš."

„Později, mnohem později," špitla. „A určitě ne tady."

Pomyslel si, že je to od ní rozumné.

Ostatně by si musel před oznámením zásnub pohovořit s lordem Penbrookem a se svou babičkou.

Také ostatní příbuzné by urazilo, kdyby se o tom nedozvěděli předem.

„Ještě trochu počkejme," žadonila Heloise, když to s ní probíral. „Miluju tě, Ingrame, to dobře víš. Ale pokud vím, měl jsi hodně milenek, než jsi mě poznal."

„Neznamenal pro mě nic, vůbec nic," odpověděl na to rozhodně, „ve srovnání s tím, co cítím k tobě. Ještě nikdy jsem tak krásnou bytost jako ty nepotkal."

Heloise se usmála. Nepochybovala, že si takovou lichotku plně zaslouží.

Téměř všichni muži jí přece říkali totéž.

Dobře si uvědomovala, jak její rusé vlasy a zelené oči doslova zastiňují půvab stejně starých děvčat.

Ty se svými plavými vlasy, modrýma očima a růžovou pletí vypadaly až příliš anglicky.

Lord Penbrook byl naštěstí zámožný, a proto se Heloise mohla oblékat tak, aby to zdůrazňovalo nejen její vzhled, ale i pohyby její útlé postavy.

Jejího vystupování si žádný muž nemohl nevšimnout.

Každý pohyb ruky, držení hlavy a mrkání řasami si nacvičila k naprosté dokonalosti.

Výsledek byl skvělý.

Pokud šlo o její vztah s hrabětem, lidé se samozřejmě domýšleli, že spolu něco mají.

On teď uvažoval, jakou vyvolá senzací, až se neobjeví na plese v Devonshire House.

I kdyby se tam však dostavil sám, povídali by si o tom všichni lidé v sále.

„Co mám dělat, k čertu?" zabručel.

Byl dost chytrý, aby vytušil, kolik mužů by si s velikým zadostiučiněním povídalo o tom, jak konečně dostal košem.

Říkali by, že si to zasloužil, protože je příliš úspěšný, příliš bohatý a příliš hezký.

Ovšemže na něho žárlili. A jak by mohli nežárlit?

A navíc ho všechny matky, které se už vzdaly naděje, že se jejich dcery stanou hraběnkami z Ardwicku, zase začnou pronásledovat.

Co s tím udělám, otázal se v duchu.

Byl hluboce zamyšlený, a proto si až po chvíli uvědomil, že se koně zastavili.

Vyhlédl z okénka.

Uvázli v úzké uličce, kde před nimi došlo k jakési nehodě.

Počet obyvatel Londýna stále stoupal, a tak se podobné případy množily.

Mnohé ulice byly náhle těžko průjezdné, proudil jimi totiž stále rostoucí počet dopravních prostředků.

Z nevelké vzdálenosti se ozývaly hlasité mužské nadávky.

Vyklonil se a zjistil, že se kdesi před nimi kola dvou kočárů do sebe zaklesla a vyvrátila.

Otevřel dveře a vystoupil.

Jeden z kočárů patřil poště, druhý byl nájemný.

Kočí se stále neslušněji vzájemně obviňovali, kdo to způsobil.

Nájemný vůz stál nakloněný na stranu.

Hrabě jej obešel po chodníku.

Kolem místa nehody se shromáždilo několik chlapců a stařen.

Uvolnili mu cestu, jako by ho považovali za někoho s autoritou, kdo incident vyřeší.

U kočáru stáli a bezradně jej pozorovali cestující z drožky.

Byla to dívka s malým chlapcem.

Ten právě vytahoval z polámaného vozu kokršpaněla, viditelně vyděšeného zmatkem, který nehoda vyvolala.

Hrabě přistoupil k dívce a zeptal se:

„Nemohl bych vám nějak pomoci? Zdá se, že jste se dostali do potíží.“

Dívka byla malá a útlá. Váhavě k němu zvedla oči, jako by ji udivilo, že na ni někdo hovoří.

Děvče mu připadalo nezvykle hezké - pomyslel si, že nejvíc by se pro ni hodilo slovo „roztomilé“.

Je mladá, hodnotil ji v duchu, nezkušená a vylekaná.

„Měli jsme... nehodu,“ vysvětlovala zbytečně. „Nevím... co mám... teď dělat.“

„Obávám se,“ poznamenal hrabě trochu pobaveně, „že tímhle kočárem už daleko nedojedete.“

„Ne... to asi ne,“ přisvědčilo děvče.

Chlapeček ještě pevněji sevřel psa ve svém náručí.

„Bracken se bojí, Lupito,“ postěžoval si.

„Řekla bych, že když ho přestaneš mačkat a pustíš ho na zem, bude se hned cítit líp, Jerry,“ vybídla ho dívka, „ale musíš pevně držet vodítko.“

Oba kočí zatím na sebe dál hulákali.

Hrabě si pomyslel, že se jejich nadávky vůbec nehodí pro dívčí sluch.

Ulice, kde uvázli, se nacházela v chudinské čtvrti.

Kromě poškozených kočárů se po ní pohybovaly hlavně ručně tažené vozíky a káry.

„Nejlepší by bylo,“ řekl hrabě, „kdybych vás, a jestli se nemýlím, vašeho bratříčka odvezl tam, kam jedete.“

„To by bylo od vás velice laskavé,“ odpovědělo děvče, „ale...“

„Máte nějaká zavazadla?“ přerušil ji hrabě.

„Ano, máme.“ Ukázala na malý kufr vzadu na kočáře.

Hrabě mávl na lokaje, který stál u dveří jeho kočáru.

Sluha přiběhl.

„Vezmi ten kufr, Jamesi, a ulož ho k nám dozadu.“

„Jak račte, mylord.“

Lokaj přeložil kufr, který se nezdál právě těžký, z jednoho kočáru na druhý.

„Ted' byste měli přestoupit ke mně," obrátil se hrabě k dívce. „Já se zatím pokusím přesvědčit ty chlapy, aby na sebe přestali hulákat a uvolnili nám cestu."

Děvče vzalo chlapce za ruku a odešli za lokajem, který odnášel zavazadlo.

Hrabě vykročil na místo srážky.

Několika slovy umlčel rozzlobené vozky.

Vycítili z jeho hlasu, že ho raději mají poslechnout.

S kyselými obličejí pobídli koně a odtáhli své poničené vozy, aby kolem nich mohly projíždět jiné kočáry.

Přece jen to nějaký čas trvalo, ale hrabě se už postaral, aby ulice byla opravdu průjezdná.

Potom se vrátil do svého kočáru a nastoupil.

Dívka s chlapcem a psem seděli na zadní lavici.

Hrabě zaujal své místo a dívka promluvila:

„Je to od vás velice laskavé, pane... a já i bratr jsme vám velmi zavázáni."

„Je to pro mě potěšení," ubezpečil ji hrabě. „Kam tedy chcete jet?"

Lokaj stál u dveří a čekal na instrukce.

Dívka zaváhala a potom ze sebe vypravila:

„Nevíte náhodou... o nějakém klidném, slušném hotelu..., kde bychom... se mohli my dva s Jerryem... ubytovat?"

Hrabě si ji překvapeně změřil pohledem.

„Hotelu?" podivil se. „Ale když jste přijeli do Londýna, určitě tu

máte příbuzné nebo známé, u kterých se chcete ubytovat?"

„Bohužel... nemáme," přiznala.

„Jerry a já potřebujeme... něco velmi... klidného a slušného..., kde nás nikdo nenajde."

Hrabě to začalo zajímat.

Měl velmi rád záhady a hádanky, které vyžadovaly složité řešení.

Na těch dvou mladých lidech bylo něco podivného.

Otočil se k lokajovi a křikl:

„Domů, Jamesi!"

Lokaj zabouchl dveře.

Koně zabrali a kočár se rozjel. Hrabě řekl:

„Myslím, že bychom se především měli vzájemně představit. Jsem hrabě z Ardwicku."

Dívka proti němu hlasitě vydechla.

„Už jsem o vás slyšela," zvolala. „Máte krásné dostihové koně... a loni jste vyhrál... Zlatý pohár v Ascotu."

Hrabě se usmál.

„To jsem skutečně vyhrál, ale co mě překvapuje, je to, že o tom víte."

„Můj tatínek se... o dostihy velice zajímal," vysvětlovalo děvče. „A když se mu... zhoršil zrak, četla jsem mu o závodech... v novinách."

Mluvila prostě, beze vší strojenosti.

To hraběte přesvědčilo, že to děvče určitě pochází z venkova.

V Londýně se zcela jistě nevyznala.

Klidný rodinný hotel, který si přála najít pro sebe a svého bratra, by se těžko sháněl.

A jeho majitelům by připadalo divné, proč tak mladé děvče cestuje bez doprovodu.

„Ale ještě jste mi neprozradila, kdo jste vy," pobídl ji.

„Jmenuji se Lupita Langová... a tohle je můj bratr Jeremy, ale všichni mu říkáme Jerry.“

Na chvíli zaváhala, a až po chvíli pokračovala.

„Snad bych vám také měla... říct, že je hrabě z Langwoodu.“

Překvapeně si ji změřil pohledem a opakoval po ní:

„Hrabě z Langwoodu! Tak to jsem vašeho otce znal, ale zřejmě je tedy už mrtvý, ne?“

„Umřel... v zimě.“

V jejím hlase zazněl smutek, který hraběti prozradil, jak ji to zdrtilo.

„Ach, to je mi líto, že se to dozvím. Setkal jsem se s vaším otcem před dvěma roky v Newmarketu, a jestli se nemýlím, viděl jsem se s ním ještě loni v Ascotu, když, jak jste se zmínila, jsem tam vyhrál ten pohár.“

„Ano... tenkrát jsem tam byla také,“ potvrdila Lupita. „Jenže teď... když umřel, jsme museli... s bratrem... utéct.“

Hrabě zpozorněl.

„Utéct?“ opáčil nechápavě. „Proč a před kým?“

V nastalém tichu přemýšlel, zda mu děvče odpoví po pravdě.

V té chvíli se ozvala rána do bubnu a Jerry se honem naklonil k otevřenému oknu.

Venku po ulici pochodovali vojáci v červených uniformách a před nimi kráčela vojenská kapela.

Vzhledem k probíhajícím oslavám diamantového jubilea královny Viktorie to byl v Londýně těch dnů docela běžný pohled.

Ale pro chlapce to bylo něco nového a nevídaného.

Vyklonil se z okna co nejvíce, aby si vojáky prohlédl.

A v té chvíli odpověděla Lupita potichoučku, aby ji slyšel jen hrabě:

„Někdo se pokouší... zabít Jerryho.“

Kapitola druhá

HRABĚ SI NEVĚŘÍCNE DÍVKU PROHLÍŽEL.

Chystal, se cosi namítnout, ona si však položila před ústa prst, aby mu tak naznačila, že o tom nechce před bratříčkem hovořit.

Promluvil proto, až když opět o kousek popojeli:

„Podle mého názoru, lady Lupito, by nebylo nerozumné, kdybyste se ubytovala sama s Jerryem v nějakém hotelu. Znal jsem vašeho otce, a tak se cítím za vás trochu zodpovědný. Doporučil bych vám, abyste zůstali v mém domě na Grosvenorském náměstí.“

Dívku to viditelně překvapilo.

„Máme bydlet... u vás? Ale přece... jsem... vás právě potkala.“

„To si uvědomuji,“ přitakal s úsměvem hrabě. „Ale zřejmě nechápete, jaké potíže by váš čekaly v neznámém hotelu. A navíc jsou teď vzhledem ke královniným oslavám všechny slušné podniky přeplněné.“

„To mě ani nenapadlo,“ vydechla, jako by si právě uvědomila, jaké neopatrnosti by se dopustila.

„Proto mi dovolu, abych vás pozval k sobě,“ pokračoval hrabě. „A to alespoň do té doby, než se spojíte s nějakými příbuznými. Nebudete tam se mnou sama, bydlí tam i má babička, a ta vám bude dělat gardedámu.“

Odmlčel se, pak se pousmál a dodal:

„Bude jí už brzy osmdesát, ale za žádnou cenu by si nenechala oslavy ujít. Hodlá si je vychutnat do poslední chvíle.“

„Děkuji vám. Mnohokrát vám děkuji. .. Je to od vás... velmi a moc laskavé. .. A kdyby tatínek zůstal naživu, byl by vám... velice zavázán.“

Hrabě se rozhodl, že zatím o tom raději pomlčí, ale zatoužil se dozvědět, jaká záhada se za náhlým dívčím objevením skrývá.

Dosud se sice v duchu zabýval Heloise, na kterou se nepřestal zlobit, zvláště pak na její chování, přesto však náhle zjistil, že ho ta věc s dívkou zajímá a přitahuje.

Jak je možné, že tak půvabné a přitažlivé děvče jako Lupita před někým utíká?

A navíc ne před někým, kdo by pronásledoval ji, ale kdo hrozí zabít jejího bratra?

Nepochyboval, že se vše událo převážně v dívčině fantazii a že to nemůže být pravda.

Dobře však znal hraběte z Langwoodu a hluboce si ho vážil, a proto se rozhodl přijít celé záležitosti na kloub.

Zanedlouho dorazili do velkého domu na Grosvenorském náměstí, kde hrabě bydlel.

Koně se zastavili před vchodem a James seskočil.

Hrabě si uvědomil, že lokaj třímá v rukou velkou krabici na šaty.

V ní se ukrýval maskarní kostým, který si Heloise původně chtěla obléci na ples pořádaný vévodkyní z Devonshiru.

Blesko mu hlavou, co si jeho bývalá snoubenka oblékne teď, když se rozhodla pro vévodu Dunbridge.

Potom si ale pomyslel, že se Heloise zachovala naprosto nepřijatelně a že se její osobou raději nebude zabývat.

Dveře se otevřely už ve chvíli, kdy se k nim přiblížilo spřežení.

Lokaj spěchal napřed, aby odložil krabici.

Potom hrabě pomohl vystoupit Lupitě a Jerrymu, který si vedl svého psa.

Stejně jako ve všech domech, které hrabě vlastnil, působila vstupní hala velkolepým dojmem.

Schodiště se blýskalo křišťálovým sklem a zlatem a na velkém lustru se odrážely sluneční paprsky dopadající dovnitř vysokými okny.

Hrabě podal svůj klobouk a rukavice lokajovi.

Komorník zatím honem otevřel dveře na druhém konci haly.

Prošli jimi a Lupita usoudila, že tak nádherný pokoj ještě nikdy nespatriła.

Hrabě přistoupil k bělovlasé dámě, která seděla u krbu.

Byl červenec, a tak se v něm netopilo.

Místo toho byl zaplněn pestrými květy, které místnost prozářily krásnými barvami.

„Ty už jsi zpátky, Ingrame?“ přivítala ho stará dáma překvapeně. „Nečekala jsem, že se vrátíš tak brzy.“

„Přivedl jsem ti návštěvu, babičko,“ oznámil hrabě a sklonil se, aby ji políbil na tvář. „To je lady Lupita Langová a její bratr, dnes už hrabě z Langwoodu. Jestli se nepletu, dobře jsi znala jeho otce.“

„Langwooda?“ zvolala hraběnka. „Samozřejmě jsem ho znala. Byl to velice pohledný člověk.“

Otočila se k Lupitě.

„Tvoje matka, drahoušku, byla krasavice a ty se jí velice podobáš.“

Lupita se uklonila.

„Je od vás moc laskavé, že ji tak chválíte. A velice mě těší, že jste znala tatínka.“

„Lady Lupita a Jerry se ubytují u mě,“ vysvětloval dál hrabě. „Odskočím si zařídit, aby jim připravili ložnice.“

Opustil salon a jeho matka se obrátila k dívce.

„Posaď se, drahoušku, a pověz mi, co se stalo tvému tatínkovi. Moc mě zarmoutilo, že už je mrtvý.“

„Hrozně se mi... po něm stýská,“ vypravila ze sebe Lupita. „Jerry a já bydlíme na venkově a přijeli jsme do Londýna... naprosto neočekávaně.“

„Těší mě, že jste se ubytovali u mého vnuka.“

Jerry, který si hrál se psem, zvedl zrak.

„Jestli tady máte zahradu,“ vmísil se do rozhovoru, „směl bych tam vyvést Brackena?“

„To samozřejmě můžeš,“ pousmála se hraběnka.

Zvedla stříbrný zvoneček, který ležel na stolku vedle ní, a zazvonila na něj.

Majordom okamžitě vstoupil dovnitř a ona mu řekla:

„Náš malý host by se chtěl projít se svým psem po zahradě, Dawkinsi. Poslal byste s ním jednoho z lokajů?“

„Ano, samozřejmě, mylady,“ přikývl komorník.

Podal ruku chlapci, který vyskočil se slovy:

„Seděli jsme příliš dlouho v kočáře. Brackenovi se asi v Londýně moc nelíbí.“

„Ale doufejme, že si tady brzy zvykne,“ odpověděl Dawkins.

Pustil se s chlapcem do rozhovoru a spolu opustili salon.

Hraběnka se obrátila k Lupitě:

„A teď mi, drahé dítě, vyprávěj o své mamince. Vzpomínám si, že jsem ji potkala na několika plesech, než se vdala za vašeho tatínka. Byla tak mimořádně krásná.“

„Zemřela už před třemi roky. Tatínek ji moc... postrádal... nemohl se smířit s její smrtí, a tak mu asi ani nevadilo..., že umírá. Právě před Vánoci se vážně nachladil. Vyčítám si, že jsem... se o něj nedokázala postarat, jako to uměla maminka.“

„A tak teď musíš pečovat o svého bratříčka,“ zamyslela se hraběnka.

„Ano,“ přikývla dívka.

„Je pro něho veliké štěstí, že tě má.“

Hraběnka se podívala na hodiny.

„Doufám, že mě omluvíš, má drahá, když teď půjdu nahoru, abych si před večerí trochu odpočinula. Jinak bych byla příliš unavená a nemohla ani sejít dolů do přízemí.“

Během řeči se postavila a zamířila na druhý konec místnosti.

Lupita spěchala, aby jí otevřela dveře, a právě v tom okamžiku do salonu vstoupil hrabě.

„Jdeš nahoru, babičko?“ zeptal se.

„Máme návštěvu a vím, že tě večer čeká ples,“ omlouvala se. „A tak si radši půjdu lehnout, aby tahle roztomilá mladá dáma nemusela večeřet o samotě.“

„Jak se zdá, babičko, spíš zůstanu večer doma,“ prohodil.

Stará žena si ho překvapeně změnila pohledem.

„Jestli se nemýlím, zmiňoval ses, že tě pozvali na večerí k Marlboroughovým.“

Hrabě se odmlčel a až po chvíli začal vysvětlovat.

„Změnily se plány, babičko, a tak se najím tady.“

Hraběnka se víc nevyptávala a vykročila ke schodišti.

Služka už na ni čekala, aby ji dovedla do její ložnice.

Hrabě rychle uvažoval.

Nepochyboval, že si Heloise nenechá ujít slavnostní večeři, kterou pořádali vévoda a vévodkyně z Marlborough.

Jenže ji tam nedoprovodí on, jak bylo dohodnuto, ale vévoda.

Napadlo ho, že by to pro něho znamenalo další pokoření, a s tím se nehodlal smířit.

Stále ještě váhal, zda se vypraví na ples, nebo zda raději nezůstane doma.

Uvědomoval si, že ať už se rozhodne jakkoli, vyvolá tím vlnu pozornosti, která pro něho rozhodně nevyní příznivě.

Najednou si vzpomněl, že Lupitina zavazadla kočár dopravil k vedlejšímu vchodu.

A krabice s plesovou toaletou, kterou předali jeho lokajovi, stále ještě ležela v hale.

Hlavou mu bleskl nápad.

Zamířil do místnosti, kde na něho čekala Lupita.

Stála u okna a pozorovala svého bratra, jak se honí se psem po zahradě.

Do vlasů jí svítilo slunce.

Když se ocitla o samotě, bez přemýšlení totiž odložila svůj klobouk.

Hrabě si pomyslel, že tak nádherné vlasy, jako má ta dívka, jsou k vidění málokdy.

Byly plavé a tak světlé, že ve slunečních paprscích vypadaly málem jako stříbrné.

A přesto se leskly, jako kdyby žily svým vlastním životem.

Když hrabě vstoupil do pokoje, obrátila se a zvedla k němu zrak.

V tom okamžiku se ho zmocnil pocit, že půvabnější dívku snad ještě nikdy neviděl.

Nebyla tak okázale krásná jako Heloise.

Měla však plavé vlasy a modré oči, a navíc v tváři i oduševnělost, v nejvyšší společnosti ne-li přímo nevidanou, tak přinejmenším velice vzácnou.

Zatímco se k ní hrabě blížil, blesklo mu hlavou, že dívka vypadá, jako by právě vystoupila z nějaké pohádkové knížky

Anebo spíše z nějakého středověkého obrazu znázorňujícího anděla, nebo spíš samotnou Madonu.

Hrabě k ní přistoupil a tiše se rozhovořil:

„Konečně jsme o samotě a můžeme si v klidu popovídat. Vysvětlila byste mi, co jste mínila tím, když jste v kočáře povídala, že se někdo pokouší zavraždit vašeho bratra?“

Lupita odvrátila obličej, jako kdyby se zastyděla.

V té chvíli zjistil, že dívka má dokonalý profil.

Její malý rovný nos a jemné rysy připomínaly sochy ze starověkého Řecka.

Bylo zřejmé, že dívka o něčem hluboce přemítá, a tak po krátké odmlce hrabě pokračoval:

„Povězte mi, prosím, pravdu, celou pravdu, a já se vám pokusím pomoci.“

Rychle si ho prohlédla a vypravila ze sebe:

„Já... já... přece nesmím... zneužívat vaši laskavost..., jenže se bojím. .. a nevím, co mám udělat.“

„Tak se mi nejprv svěřte s tím, čeho se bojíte," snažil se ji ukonejšit

hrabě. „Ujišťuji vás, že se velmi dobře vyznám v luštění různých hádanek, i když někdy na první pohled vypadají docela složitě.“

„Jsem si jistá, že to je... pravda," váhala dívka, „ale vám by se... mohlo zdát..., že si to jen představuji.“

„Nechte mě, ať to posoudím sám," odtušil hrabě.

Vypadala tak nerozhodně, že ji vzal za paži a odvedl ji na pohovku, kde se oba usadili.

„A teď to vezměte od samého začátku," vyzval ji hrabě. „Co se stalo, když umřel váš tatínek?“

„Stalo se to... docela nečekaně... a já jsem... pochopitelně byla moc rozčilená... a počasí bylo tenkrát tak špatné..., že na pohřeb přijelo... jen pár příbuzných.... Ale všichni mi napsali..., jak se mnou soucítí.“

„A vás nenapadlo, že byste se mohla k někomu z nich přestěhovat?“

„Nechtěla jsem odejít z domova... a také jsem se musela starat o panství, které teď ovšem patří Jerrymu.“

„A jiné sourozence nemáte?" vyptával se hrabě.

„Měla jsem... měla jsem bratra, který byl o dva roky... mladší než já, jenže ten zemřel, když mi bylo osm.“

Hraběti blesklo hlavou, že to musela být pro Lupitina otce těžká rána.

A dovtípil se, že v takovém případě jistě zoufale toužil po jiném synovi.

Lupita jako kdyby četla jeho myšlenky, dodala:

„Tatínek miloval Jerryho... a hned odmalička ho učil, jak se má starat o jiné lidi, kteří pro nás pracují..., jak vylepšovat náš domov... a samozřejmě nám vysvětloval, jak máme dál udržovat jeho závodní stáje.“

„Tohle jste se tedy pokoušela zvládnout," zamyslel se hrabě. „Ale určitě máte někoho, kdo by se staral o vás.“

Lupita se usmála.

„Bydlí u nás Jerryho vychovatelka. Je to moc hodná paní. Než jsem šla do školy, učila i mě. Nedávno odjela, aby pečovala o svou nemocnou sestru, ale koncem měsíce se vrátí.“

„A tak jste zůstali sami," prohodil hrabě, jako by se snažil představit si celou situaci.

„Zůstali jsme... sami," opakovala dívka, „dokud se... ovšem neobjevil... bratranec Rufus Lang.“

„A to je kdo?“

„Je to syn otcova mladšího bratra... Celou dobu bydlel v Londýně.“

„Nejspíš už jsem o něm slyšel," připustil hrabě. „Jestli se nemýlím, tak je členem White's Club.“

„Chodí velmi elegantně oblečený... a jak mi povídal... navštěvuje nejlepší společnost... a zná všechny důležité a významné lidi.“

Dívka se odmlčela, a tak ji naléhavě pobídl:

„Pokračujte.“

„Určitě pochopíte," poznamenala Lupita váhavě, „že kdyby... se Jerry nenarodil..., Rufus by dostal... jeho titul.“

Hrabě překvapeně zvedl obočí.

Po chvíli řekl:

„Nechcete snad říct, že se Rufus pokusil vašeho bratříčka sprovodit ze světa?“

„Věděla jsem..., že mi... nebudete věřit," zašeptala, „jenže se... staly dvě nebo tři... věci... a kvůli tomu jsem přijela až sem.“

„Vyprávějte mi o nich," vyzval ji hrabě.

Promluvil tónem, který, jak věděl, většina žen považovala za uklidňující.

Lupita k němu zvedla zrak.

Napadlo ho, že její velké modré oči, které ho prosily o důvěru, vypadají velmi dojemně.

„Poprvé... mě vyděsilo...“ zašepkala téměř neslyšně, „co se stalo... asi před týdnem.“

„Co se stalo?“ pobídl ji hrabě.

„Můj otec mi... vždycky kladl na srdce..., abychom nechodili... na věž..., protože tam to je... velmi nebezpečné. Střecha už je moc... stará... a místy se hroutí.“

„A předpokládám, že Jerry nedal na tatínkovo varování.“

„Zjistila jsem, že není ve svém pokoji, kde si měl hrát se psem, a tak jsem ho začala hledat.“

Lupita opět vzhlédla k hraběti, aby se přesvědčila, že ji poslouchá, a teprve potom pokračovala:

„Nemohla jsem ho najít... a vtom jsem si všimla, že dveře nahoru na věž zůstaly otevřené... a uslyšela jsem hlasy.“

„A tak jste šla zkontrolovat, co se děje,“ dodal hrabě místo ní.

Přikývla.

„A zrovna když jsem... vyšla po schodech až nahoru..., slyšela jsem bratrance Rufuse..., jak říká Jerrymu: Jestli se vykloníš ještě víc, možná uvidíš až přímo na zem pod námi. Právě se tam schovává králík.“

„A nemohl tam opravdu být králík?“ zeptal se hrabě.

„Ne..., ovšemže ne..., králíci se nikdy tak blízko k domu nepřiblíží,“ odpověděla Lupita.

„A předpokládám, že Jerry dělal to, k čemu ho jeho bratranec naváděl.“

„Právě se chtěl vyklonit ještě víc, ale najednou mě Rufus zahlédl. Skláněl se právě k Jerrymu a byla jsem si skoro jistá, že k němu natahoval ruku..., jako kdyby ho chtěl popostrčit.“

„A doopravdy věříte, že by byl schopný shodit takového malého chlapce z té výšky?“ zapochyboval hrabě.

„Sama jsem tomu dlouho nechtěla uvěřit,“ připustila dívka, „ale nešlo mi, že se Rufus zatvářil velice zklamaně, když jsem se tam náhle objevila.“

„A co jste udělala dál?“ zajímal se hrabě.

„Řekla jsem Jerrymu: ‚Okamžitě pojd' odsud pryč! Copak si nevzpomínáš, jak nám otec vždycky zakazoval sem chodit?‘“

„A co na to Jerry?“

„Řekl jen: ‚Bratránek Rufus chtěl, abych si to tady nahoře prohlédl, ale varoval jsem ho, že musíme být moc opatrní.“

Lupita si zhluboka povzdychla a hned pokračovala:

„Já jsem jim jenom vysvětlila, že co dělají, je velmi nebezpečné, a přikázala jsem Jerrymu, aby hned šel dolů.“

„Takže jste odvedla Jerryho do bezpečí. A jak na to reagoval váš bratranec?“

„Až později večer se omluvil. ‚Mrzí mě to, ale udělal jsem chybu. Neměli jsme na věž chodit. Ale opravdu jsem se chtěl pořádně rozhlédnout. Tvůj tatínek si vždycky pochvaloval, jaký je tam ze střechy nádherný výhled.“

„Ale vy jste mu nevěřila.“

„Samozřejmě že ne,“ přitakalo děvče. „Tatínek vždycky zdůrazňoval, že nahoru na střechu nikdo ne-

smí. Potom... jsem zabavila klíč... a schovala jsem ho."

"To bylo od vás rozumné," povzbudil ji hrabě. „A co se stalo potom?"

"Tomu asi... neuvěříte..., ale už když jsem... byla malá, dokázala... jsem nějak uhodnout..., co si lidé myslí," vysvětlovala Lupita. „Když jsem potom viděla, jak se... Rufus dívá na Jerryho..., věděla jsem, že si v duchu říká..., že kdyby Jerry nebyl. ..., celé panství by patřilo jemu... a stal by se... hrabětem z Langwoodu."

Když Lupita ze sebe vypravila poslední slova, ozval se v jejím hlase tichý vzlyk.

Hned však, jako kdyby se polekala, že se přestane ovládat, rychle dodala:

"Jenže pak se stalo něco jiného. A právě kvůli-tomu jsem... radši utekla."

"A co to bylo?" vyzvídá hrabě.

"Když jsme se včera byli s Jerryem projet a vrátili jsme se domů, po Rufusovi nikde nebylo ani stopy."

"On s vámi nejel?"

"Ne. Nabídla jsem... mu to, jenže on prý chtěl zůstat doma."

"Takže když jste se vrátila, v domě jste ho nenašla?"

"Neměla jsem ani tušení..., co s ním je..., soukala ze sebe dívka, „ale když jsem se šla... nahoru převléci..., vyhlédla jsem... z okna ven."

"A co vás vylekalo?"

"Těsně před domem máme jezero. Je hodně hluboké a na dně má písek a bahno, které je pořád v pohybu, a člověk v něm snadno uvázne..., a proto jsme se Jerry ani já... nikdy nenaučili plavat."

"A co jste viděla na jezeře?"

"Máme tam člun, veslici, kterou teď... po tatínkově smrti používáme jen zřídkakdy. Dřív nás v ní brával na vodu, veslovali jsme až k potoku a potom zase zpátky."

Hraběte napadlo, že tahle záležitost vypadá docela neškodně, neřekl však nic a po chvíli se Lupita znovu rozpovídala.

"Překvapilo mě..., když jsem z okna... své ložnice uviděla..., jak bratranec Rufus... stojí tam, kde byl člun... uvázaný..., a naklání se k němu."

"Co tam prováděl?" zeptal se hrabě.

"Nebyla jsem si jistá," odpověděla, „ale... zdálo se mi to moc divné... A tak když se vrátil zpátky do domu..., počkala jsem až do večere, a potom jsem se ho zeptala:

„Umíš plavat, Rufusi?" a on se hned chlubil: „Náhodou jsem skvělý plavec." "

Lupita se na okamžik odmlčela, než pokračovala:

"Má guvernanka, paní Grahmová, se ho na to vyptávala dál a on se jí zmínil, že vyhrál závody ve Švýcarsku a také se prý účastnil nějakého mistrovství v Německu."

"A proto jste usoudila," promluvil hrabě, že si prohlížel člun, jestli by si na něm mohl vyjet a zaplavat si. Ale co to má společného s vaším bratrem?"

"Byla jsem hodně... podezřívá," vysvětlovala dívka. „Dneska ráno jsem vstala velmi brzy, ještě dřív než služebnictvo, a šla jsem si člun prohlédnout. Něco mi říkalo..., že bych to měla udělat... Tolik jsem se bála, že jsem... ani nemohla spát."

"A co jste zjistila?"

"Zjistila jsem, že ve člunu je díra a je zalepená... něčím, co, jak mi tatí-

nek vysvětlil..., je něco jako karamelizovaný cukr... Když to zůstane dlouho ve vodě, tak se to rozpustí."

Hrabě dočista zkoprněl.

„Tak to není možné!"

„Je to... pravda," trvala na svém Lupita. „A vy si určitě uvědomujete..., že až se... cukr definitivně rozpustí, člun... začne nabírat vodu... a potopí se."

„Takže jste předpokládala, že bratranec vezme Jerryho na jezero, a potom, až se člun potopí, uplave do bezpečí, zatímco váš bratr se utopí."

Zdálo se to tak neuvěřitelné, že si to hrabě celé potřeboval znovu rozvážit.

„Předpokládám, že... mě by... pozval také," vzdychla Lupita.

Hrabě zůstal chvíli zticha, a tak se děvče málem rozplakalo:

„Prosím, věřte... mi! Chápu, že to zní... neuvěřitelně..., ale cítím celým svým... tělem, že je Jerry v nebezpečí."

Hrabě stiskl dívčinu ruku.

„Já vám věřím," ubezpečil ji. „A teď mi povězte, jak jste se dostali až sem?"

„Hned jak jsem se vrátila domů, probudila jsem Jerryho a řekla jsem služebnictvu, aby připravili náš nejrychlejší kočár, dvojspřeží."

Lupita se nadechla a pokračovala:

„Sbalila jsem si pár věcí... a služkové odnesli kufr na dvorek, aby ho neviděl Rufus..., kdyby se náhodou probudil..., a nezjistil, že odjíždíme."

„A on vás ani nezahlédl?" chtěl vědět hrabě.

„On obvykle spí hodně dlouho, protože večer vždycky vypije hodně vína," vysvětlovala dívka. „A bylo mi jasné, že až se probudí,

musíme být... už hodně daleko... od něho."

„A jak daleko jste jeli?"

„V našem kočáře jsme zůstali, dokud koně nebyli příliš unavení a nemohli už jet dál. Potom jsme přesedli na dostavník, a když jsme dorazili sem do Londýna, najali jsme si drožku, která pak měla tu nehodu."

„Tak neobvyklé vyprávění jsem ještě neslyšel!" zvolal hrabě. „Ale zachovala jste se naprosto správně a já vás za to musím pochválit, lady Lupito. Prokázala jste, že jste velice rozumná a odvážná, když jste se rozhodla takhle bránit svého bratra."

„Vy mi... opravdu věříte?"

Obličej se jí celý rozzářil úlevou.

A jeho napadlo, že děvče hned vypadá ještě půvabněji než dosud.

„A co hodláte podniknout teď?" zajímal se. „Přece nemůžete utíkat před bratrancem až do konce života?"

„Všechno... bude v pořádku..., jakmile najdu nějaké příbuzné, kteří by k nám přijeli a bydleli u nás. Snad budou dost silní..., aby dali Rufusovi jasně najevo, že... u nás není vítaný."

„Teď když jste se mi svěřila se svými starostmi," řekl hrabě, „mám nápad. Třeba byste pro mě něco mohla udělat i vy a bylo by to užitečné pro nás oba."

„To víte, že... vám velice ráda vyhovím, když jste byl na nás... tak laskavý."

„Chtěl bych vám navrhnout," rozhovořil se vévoda pomalu, „abyste mě dnes večer doprovodila na ples vévodkyně z Devonshiru."

V dívčině tváři se rozhostil údiv.

„Četla jsem v novinách..., že se pořádá na oslavu královnina jubilea,

ale... cožpak bych tam mohla jen tak beze všeho jít?"

„Bylo by to velmi snadné," ujistil ji. „Mám pro vás šaty a vy byste mě tam doprovodila jako má partnerka."

„Tomu... nemůžu uvěřit," zvolala Lupita. „A nechápu..., jak bych... tím pomohla vám?"

„Ano, pomohla byste mi tím," vysvětloval, „protože partnerka, s kterou jsem se tam chtěl vydat původně, to udělat nemůže."

Volil slova velmi uvážlivě, neměl totiž v úmyslu prozradit jí celou pravdu.

„A proto chcete..., abych vás doprovázela... místo ní? Ale co když nebudu vypadat dobře... a vy se za mě budete stydět?"

Hrabě se rozesmál.

„To je velice nepravděpodobné. Ujišťuji vás, že budete vypadat přímo skvěle. Mám tady šaty, které, a o tom nepochybuji, vám určitě padnou jako ulité."

V duchu přitom však dodal, že maškarní kostým, ušitý ze šperků a volných kusů šifonu, by padl téměř komukoli.

Lupita spráskla rukama.

„Ještě jsem nikdy nebyla na bále. Koncem loňského roku... na osmnácté narozeniny... mě tatínek chtěl vzít do Londýna, ale potom... umřel."

Zhluboka se nadechla a potom dodala:

„A pozvání přímo na ples plesů v Devonshire House? Tomu... snad neuvěřím."

Zkoumavě na ni pohlédl.

„Ale přesto to tak bude," ubezpečil ji hrabě. „Teď bych vám doporučil, abyste stejně jako má babička šla nahoru a před večerí si pořádně od-

počinula. Musíte nabrat síly, abyste si se mnou mohla zatancovat."

Lupita se zasmála a byl to velmi pěkný zvuk.

„Copak můžu být... unavená..., když půjdu na ples? Připadá mi, že se probudím a zjistím, že se mi to všechno jenom zdálo."

„Probudíte se a zjistíte, že jste v Devonshire House a tancujete se mnou! Možná bych se vám měl zmínit, že půjdete v masce Kleopatry, a ta, jak určitě víte, byla velice krásná."

„Ach... doufejme, že vám neudělám ostudu."

Lupita to řekla naprosto upřímně.

Hrabě si uvědomil, že žádné jiné ženě, kterou kdy poznal, a hlavně pak Heloise, by nikdy ani nepřišlo na mysl, že by mu mohly svým vzhledem udělat ostudu.

„Naopak vůbec nepochybuji, že se stanete okrasou Devonshire House," prohlásil přesvědčeně. „Nejen vy, my oba!"

Lupita se opět rozesmála, jako kdyby jí vyprávěl vtip.

Potom vyskočila z pohovky.

„Půjdu se natáhnout," souhlasila, „protože bych nesnesla, kdybych byla ospalá a propásla něco z nejslavnějšího bálu celých královských oslav."

„Vidím, že v novinách čtete sloupky ze společnosti opravdu pozorně," podotkl hrabě pobaveně.

„Četla jsem o jubileu, protože se mi to zdálo... tak vzrušující, ale nikdy... ani na minutu mě nenapadlo, že... bych se toho mohla zúčastnit také."

„No vidíte, a teď na ples budete hrát významnou roli," povzbuzoval ji. „Teď ale honem nahoru, zavřete

oči a nevstávejte, dokud pro vás nepošlu komornou."

Lupita se znovu rozesmála a přeběhla přes místnost, aby splnila jeho pokyn.

Až u dveří se zastavila a ohlédlá se.

"Děkuji vám... děkuji. Mávl jste kouzelnou hůlkou a já jsem teď jako Popelka, když uvěřila, že... se dostane na ples."

"A slibuji vám, že se to opravdu stane," ujistil ji hrabě.

Když Lupita zmizela, v duchu se zaradoval, jak to chytře vyřešil.

Teď už měl ráznou odpověď všem posměváčkům, a dokonce, jak doufal, tím pozlobí i Heloise.

Ta nikdy nesnášela představu, že má konkurenci.

A teď Lupita v šatech, které ho stály tolik peněz, možná dokonce jeho bývalou snoubenku zastíní.

Kapitola třetí

KDYŽ SI LUPITA ODPOČINULA A vrátila se dolů do přízemí, začal hrabě jednat.

Už během služby v armádě si získal pověst skvělého organizátora.

Dobře si uvědomoval, že právě teď mu přijdou tyto jeho schopnosti velice vhod.

Nejdříve si poslal pro paní Fieldingovou, komornou, která pracovala pro jeho rodinu už v době, kdy byl ještě dítě.

Přesně jí vysvětlil své záměry s Lupitou.

Potom dodal:

"Dohlédněte na to, aby se o malého pana hraběte dobře postarali, aby si s ním služby nebo lokajové pořád hráli a zabavili ho."

"Zajistím to, mylordě," slíbila komorná.

"V žádném případě nesmí vyrušovat svou sestru. Je vám to jasné?"

"Udělám, co bude v mých silách, mylordě."

Potom se hrabě posadil a pustil se do psaní dopisu vévodkyni z Devonshiru.

Shodou okolností to byla jeho kmotra a měla ho velmi ráda.

Za svobodna, tehdy ještě jako vévodkyně z Manchesteru, se proslavila svou krásou.

Svého muže, markýze z Hartingtonu, kterého později jmenovali vévodou z Devonshiru, dlouhá léta milovala, než se za něho mohla vdát.

Teď už sice zestárla a poněkud ztloustla, zůstal jí však neodolatelný šarm.

A zůstala jí i slabost pro pohledné muže, zvláště pro svého kmotřence.

Hrabě předpokládal, že ji jeho prosba upoutá a že mu určitě dovolí udělat, co si naplánoval.

Odeslal proto dopis po podomkově do Devonshire House a potom druhý, který nechal dopravit na egyptské vyslanectví.

V té chvíli se už připozdívalo, a tak už musel začít s převlékáním na večeri.

Kuchař byl předem upozorněn, že jeho lordstvo bude stolovat doma a že si přeje, aby se jídlo podávalo mnohem později než obvykle.

Hosté byli pozváni do Devonshire House na půl jedenáctou.

Hrabě však ze zkušenosti věděl, že se tak velké slavnostní večere, jakou

pořádala před plesem vévodkyně z Marlborough, obvykle protáhnou a skončí později než ta jeho domácí s babičkou a Lupitou.

Aby vše usnadnil, instruoval komornou, aby Lupita přišla do jídelny v obvyčných šatech.

Teprve po večeři se měla převléknout do plesového kostýmu.

„Samozřejmě ji učešte," dodal, „a myslím, že bude potřebovat i nějaké šperky z trezoru."

Domníval se totiž, že ačkoli mu Heloise vrátila toaletu, v níž měla představovat Kleopatru, drahé perlové náušnice, které jí koupil, si nejspíš nechala.

Když se přesvědčil, že se nemýlil a že se jeho snoubenka skutečně nezachovala právě čestně, rozzlobil se ještě víc.

Dosud se mu v životě dařilo vše, na co sáhl.

Teď si ovšem vyčítal, že se nechal omámit představou, jak ho Heloise miluje.

Jenže teď se ho bývalá snoubenka chystala pokořit před přáteli.

Kdo však znal hraběte dobře, ani na okamžik nepochyboval, že si to nenechá líbit.

Jak se dalo vyčíst z výrazu v jeho očích a na skousnutých rtech, sváděl novou bitvu a byl odhodlán ji neprohrát.

Podobně se choval i v minulosti, a to mu vyneslo i vojenský řád za statečnost, na nějž samozřejmě byl velice hrdý.

Díky své inteligenci a mimořádným velitelským schopnostem přežil několik těžkých bitev, v nichž zahynulo mnoho jeho kolegů důstojníků.

V bitvě, která ho čekala nyní, šlo o jeho hrdost a sebeúctu.

A byl rozhodnut, že zvítězí i tentokrát.

Lupita se objevila v jídelně v prostých bílých šatech, které si obvykle oblékala na večeři se svým otcem.

Své věci si sbalila jen narychlo, aby co nejdříve vyrazila z domova, a proto spíš jen naházela do kufru, co jí přišlo pod ruku.

Bála se totiž katastrofy, která by hrozila, kdyby se bratranec Rufus dozvěděl o jejich odjezdu předčasně.

Záleželo jí jen na jediném: jak dopravit Jerryho do bezpečí.

Usoudila, že nikde dobře nesplynou s davem a neztratí se mu z očí jako v Londýně.

Když teď vstoupila do chlapcova pokoje, aby se s ním před večeří rozloučila, našla svého bratra, jak sedí na posteli.

Kolem něho ležely hračky, které mu obstarala komorná.

„Podívej se, co jsem dostal, Lupito," pochlubil se jí hned, jakmile ji zahlédl ve dveřích.

„Vláček, medvídek a loutka bubáka!" zvolala Lupita překvapeně. „No, ty máš ale štěstí!"

„A zítra prý dostanu další," uculil se chlapec spokojeně.

Paní Fieldingová, která na něho dohlížela, vysvětlila:

„Uložili jsme hračky jeho lordstva do sklepa, mylady, a slíbila jsem vašemu bratrovi, že zítra odtud nějaké ještě vyberu a přinesu mu je do budoáru, který vám pan hrabě vyhradil jako obývací pokoj."

„To je skvělé!" zaradovala se Lupita. „Jeho lordstvo je velmi ohleduplné, nezapomene vůbec na nic."

Objala chlapce a rozloučila se s ním:

„Dobrou noc, Jerry. Běž co nejdřív na kutě, máš za sebou dlouhý a namáhavý den.“

„Bracken říká, že se mu tady docela líbí,“ zahloubal se chlapec. „Je tady velká zahrada, Lupito, a dostal strašně velkou večeři.“

„A ty určitě taky,“ zasmála se ve-sele dívka.

Láskyplně políbila bratra.

Když odcházela z pokoje, byl už zase ponořen do hry.

Vděčně si pomyslela, v jak složité situaci by se ocitli, kdyby se ubytovali v nějakém hotelu.

Teprve nyní jí docházelo, jaké potíže by jim tam mohl způsobit Jerryho pes.

„Měli jsme štěstí... veliké štěstí,“ opakovala si tiše, když scházela po schodišti.

Během večeře se hrabě snažil pobavit jak svou babičku, tak i Lupitu.

Vyprávěl jim historky ze svého dětství, a jelikož zjistil, že se dívka zajímá o dostihy, rozhovořil se s chutí i o nich.

Jídlo bylo lahodné.

Čas jim ubíhal tak rychle, že Lupita ani nemohla uvěřit svým uším, když hrabě řekl:

„Teď už se musíte jít převléknout. Za půl hodiny bychom měli jít.“

„Ale to... přece... nestihnu!“ vyděsila se Lupita.

„Za deset minut přijdu za vámi do pokoje,“ odpověděl. „Chci se ubezpečit, že budete oblečená přesně tak, jak si to představuji.“

Polekaně vykřikla a vyběhla z jídelny nahoru do svého pokoje.

Tam již na ni čekala paní Fieldingová se švadlenou, která žila přímo v domě.

Když ji oblékly do toalety, blesklo jí hlavou, že složitější a nádhernější kostým by si ani nedokázala představit.

Byl však příliš dlouhý a také příliš široký v pase.

Švadlena právě šaty zužovala, když hrabě zaklepal na dveře a vstoupil dovnitř.

Na první pohled viděl, že Lupita bude vypadat tak, jak si to představoval.

Jako mimořádně sečtělý člověk dobře věděl, že Kleopatra nepocházela z Egypta, ale z Makedonie.

Patřila mezi přímé potomky zakladatele makedonské dynastie, která ovládala Egypt ještě téměř tři století po smrti Alexandra Velikého.

Podle historiků měla prý „pleť bílou jako mléko, oči modré jako Egejské moře a její plavé vlasy zářily jak zlato“.

Již dříve ho napadlo, že Lupitin vstup do sálu by působil mnohem nápadněji a dramatičtěji, kdyby se tam on sám neobjevil jako Marcus Antonius, ale jako Julius Caesar.

Ten totiž přijel do Egypta, aby pronásledoval svého soupeře Pompeia, a zamiloval se do Kleopatry o sedm let dříve, než se s ní Marcus Antonius poprvé setkal.

Proto ve svém dopise vévodkyni oznámil, že se rozhodl pro masku Julia Caesara.

Budu doprovázen, psal dál, „novou Kleopatrou“, dcerou zesnulého hraběte z Langwoodu.

Matně si vzpomínal, že se vévodkyně s Lupitíným otcem dobře znala a přátelila se s ním.

Pokud se nemýlil, Langwood přece kdysi patřil mezi obdivovatele překrásné vévodkyně z Manchesteru.

Když vstoupil do místnosti, Lupita si ho změřila pohledem.

Neměl na sobě masku Marka Antonia, jak to plánovala Heloise, ale Julia Caesara.

Kostým zůstal v podstatě stejný, jenom na hlavu si hrabě vzal vavřínový věnec, typický pro tohoto úspěšného vojevůdce.

Na tmavé vlasy si také nanесl trochu bílého pudru.

Nezajímal se však příliš o to, jak vypadá on sám, šlo mu především o jeho novou společnici.

Když se poprvé Kleopatra setkala s Juliem Caesarem, nebylo jí ani jednadvacet let.

Byla mladá a neposkrvněná a pyšnila se krásou a čistotou mladé dívky.

Heloise si vybrala tuto masku, aby y ní vypadala svůdně, a jak sama tvrdila, „aby v ní ztělesnila všechny legendy a kouzla starého Egypta“.

Hrabě s uspokojením konstatoval, že Lupitě sluší také, jenže úplně jinak.

Byl hrdý na svou schopnost docílit, aby žena vypadala co nejpůsobivěji.

Stejně tak ho nesmírně těšilo, že si dokázal zařídit domov elegantněji a s větším vkusem než kdokoli jiný.

Věděl, že se Heloise chystala přijít na ples bez pokrývky hlavy, s níž byla Kleopatra zpodobňována na portrétech, protože chtěla nechat své dlouhé vlasy vlát volně rozpuštěné přes ramena.

To by sice neodpovídalo zásadám historické věrnosti, určitě by jí to však slušelo.

Hrabě vysvětlil paní Fieldingové, že musí Lupitě vlasy vyčesat a pevně stáhnout do uzlu.

Tím se odhalila dívčina dlouhá šíje, díky níž vypadala velice mladě a zranitelně.

Kostým byl připevněn ke šněrovačce pomocí šperků s drahokamy.

Pod pasem byly volně zachyceny velké kusy šifonu, které při pohybu vlály.

Hrabě na první pohled poznal, že toaleta je příliš dlouhá, a přikázal švadleně, aby ji zkrátila tak, aby se jen dotýkala podlahy.

Také mu neušlo, že ačkoli šaty Lupitě dobře padly, její tělesné křivky v nich nebyly tak nápadné jako Heloisiny.

Tentokrát ovšem kostým i účes zdůrazňovaly dívčino mládí a její přirozený půvab.

Hrabě poradil švadleně, aby přes ramena přidala ještě šifonový volánek.

Ještě než byla žena s úpravami hotová, objevil se tajemník s platem potaženým sametem.

Na něm ležely některé z rodinných šperků Ardwickových, které nosila při významných událostech jeho matka.

Obvykle zůstávaly uloženy v pečlivě zajištěném trezoru.

Hrabě vybral z podnosu náhrdelník ze dvou řad dokonalých, mírně narůžovělých perel, dovezených z Dálného východu.

Kdykoli se s nimi ve společnosti ukázala jeho matka, vyvolávaly velký obdiv.

Připnul je Lupitě na šiji a dívka vydechla úžasem.

Potom jí hrabě navlékl na obě zápěstí dva široké brilantové náramky.

Nakonec vybral nádherné brilantové náušnice, které se jí blýskaly v uších jako hvězdy.

Hrabě si vzpomněl, jak často mu Heloise naznačovala, že by se ráda ozdobila Ardwickovými šperky.

On jí to však nehodlal dovolit, dokud nebudou oficiálně zasnoubeni.

Když už kvůli ničemu jinému, nejnádhernější ze šperků byly totiž ve vysoké společnosti dobře známé.

A také si umínil, že rodinné klenoty nesmí nosit žádná žena kromě té, se kterou se ožení.

Ted' však od této zásady ustoupil.

Ze všeho nejvíc mu totiž záleželo na tom, aby Lupita zastínila svou krásou Heloise.

Věřil, že tím udělí své někdejší snoubence lekci, na kterou nikdy nezapomene.

Ustoupil, aby si Lupitu prohlédl.

„Něco tak nádherného... jsem ještě neviděla," vydechla dívka a nemohla odtrhnout zrak od brilantových náramků na svých zápěstích.

Hrabě už nepochyboval, že lidé nebudou mluvit o něm, ale o ní.

Nechal však na paní Fieldingové a jejích pomocnicích, aby hlasitě obdivovaly její vzhled.

Obrátil se k hodinám nad krbem.

„Myslím, že bychom měli už jít," řekl, „ale nejdřív bych vás chtěl předvést babičce. Zůstala vzhůru jenom proto, aby si vás prohlédla."

„Ale ovšem," souhlasila Lupita nadšeně.

Nečekala na nikoho a sama vyběhla z místnosti.

Hrabě se usmál na paní Fieldingovou.

„Odvedla jste skvělou práci," ocenil ji.

„Bylo to tak snadné, mylordě," uklonila se. „Je to nejpůvabnější mladá dáma, kterou jsem kdy viděla. Je tak sladká, že jí byla radost trochu pomoci."

Hrabě se vydal za Lupitou.

Našel ji v salonu, jak se znova a znova natáčí a nakrucuje před jeho babičkou, aby jí předvedla, jak kolem ní vlaje jemná látka.

Na nohou měla sandály, které také byly ozdobeny drahými kameny.

Byly jí sice poněkud větší, ne však natolik, aby jí to překáželo při tanci.

Stará hraběnka se obrátila ke svému synovi a řekla:

„Jestli nebudete vypadat mnohem vznešeněji než všichni ostatní na plesu, budu velice zklamaná."

„Mám takový pocit, babičko," po-
usmál se, „že tentokrát můžeš být na nás oba hrdá. Škoda že nejdeš s námi."

„Jak už jsem vysvětlila vévodkyni," poznamenala, „jsem na plesy příliš stará."

Hrabě to považoval za moudré rozhodnutí.

O den dříve se zúčastnila slavnostní večeře a ještě v poledne obědvala v Buckinghamském paláci s královnou.

Přesto když jí popřál dobrou noc, opakoval:

„Škoda že nás nedoprovodíš, babičko. Zítra ti ale budeme o všem vyprávět až do těch sebemenších podrobností."

„Na to také budu netrpělivě čekat," odpověděla stará hraběnka. „Přeju vám oběma moc štěstí. Vypadáte opravdu skvěle."

Hrabě o tom nepochyboval.

Když se Lupita podívala do zrcadla, jen těžko věřila, že onen třpytivý obraz ve skle není reinkarnace Kleopatry.

Kočár už byl přistaven.

Majordom přehodil Lupitě přes ramena pláštěnku z ruské soboliny.

Koně se dali do pohybu.

Lupita stiskla ruku svého společníka.

„Jsem z toho tak nadšená," vydechla, „ale napůl se bojím, že se kočár poláme nebo že se stane něco podobného, a na poslední chvíli mi to zabrání jít na ples."

Mluvila jako dítě, které právě prožívá neobyčejné vzrušení.

Hrabě si uvědomil, že ve stisku dívčiny ruky nebyl ani náznak koketnosti.

Udělala to stejným způsobem, jako by vzala za ruku svého bratra nebo tatínka.

„Teď mě velmi pozorně poslouchejte," řekl jí. „Vysvětlím vám, co budete dělat, až tam dorazíme."

Hrabě záměrně počkal do doby, kdy předpokládal, že většina hostů, tedy i těch, kteří se zúčastnili večere u vévody z Marlborough, bude už v Devonshire House, sídle vévody z Devonshiru a jeho ženy.

Proto ho nepřekvapilo, že po příchodu do vstupní haly uviděli na schodišti jen krátkou frontu příchozích, kteří se zdravili s hostiteli.

Zatímco stoupal s Lupitou po schodech, vyhrávala jim k tomu uherská kapela.

Ceremoniář v alžbětinském kostýmu se jich přeptal na jména a na postavy, které představují.

Když se potom ocitli na nejvyšším schodu, zvučným hlasem oznámil jejich příchod vévodovi a vévodkyni.

„Hrabě z Ardwicku a lady Lupita Langová přicházející jako Gaius Julius Caesar, diktátor římský, a Její Veličenstvo královna Kleopatra egyptská."

Vévodkyni z Devonshiru radostně zablýsklo v očích, když se obrátila k Lupitě:

„Jsem moc potěšená, že se s vámi setkávám, lady Lupito. Váš otec, jak asi víte, byl můj starý a skvělý přítel."

Lupita se uklonila a dostala ze sebe:

„Děkuji vám... děkuji vám z celého srdce..., že jste mi dovolila... přijít na váš nádherný ples."

Potom ji už hrabě odvedl směrem k plesovému sálu, vyzdobenému orchidejemi, liliemi a mnoha exotickými rostlinami.

Byly dovezeny, jak si byl hrabě dobře vědom, z pěstírny v Chatsworthu, ve vévodově velkém venkovském sídle v Derbyshiru.

Lokajové v livrejích z 18. století roznášeli šampaňské.

Hrabě s Lupitou však nezamířil do hlavního sálu.

Místo toho ji zavedl chodbičkou do prázdného salonku.

Dveře byly otevřené.

Pomyslel si, že potrvá ještě přinejmenším půl hodiny, než dorazí poslední hosté z večírku v Marlborough House.

Vtom ale k němu přispěchal lokaj.

„Její Jasnost chtěla, aby jsem vám vyřídil, mylord, že už ji ponesou na ples."

„Díky," odpověděl hrabě.

Jak se doslechl, vévodkyně z Devonshiru si pro tento ples zvolila masku Zenobie, královny z Palmyry.

A zařídila si, že ji po uvítání hostů přinese do plesového sálu v nošítkách na ramenou šest mužů v masce otroků.

Vévoda se rozhodl přijít za císaře Karla V. a v žádném případě nehodlal dělat cokoli nápadného.

Byl to plachý, svou podstatou nevýrazný muž, který oddaně miloval svou ženu a rád jí dovolil, aby se chovala, jak se jí zlíbí.

A zatímco vévodkyni přinášeli na nosítkách, v salonku se hraběti představili čtyři Egyptané.

Dostavili se na ples na žádost, kterou hrabě poslal na egyptské vyslancectví.

Byli oblečeni jako otroci, ačkoli bylo sporné, zda jsou jejich masky historicky věrné.

Své roli však odpovídali a přinesli s sebou i potřebné rekvizity.

Hrabě totiž pojal odvážný nápad, že by Lupita měla sehrát romantický příběh o tom, jak se Kleopatra dala propašovat do blízkosti Julia Caesara zabalená do koberce.

Egyptané položili na podlahu úzké prkno.

Lupitě už v kočáře hrabě vysvětlil, co od ní bude žádat. Dívka se tedy položila na úzké prkno a potom se nechala zabalit - nikoli do koberce, který by byl příliš těžký, ale do přehozu s perským vzorem.

Na první pohled vypadal zrovna jako orientální koberec.

Hrabě počkal, dokud neskončí příchod vévodkyně do sálu.

Privítaly ji pozdravné výkřiky a potlesk početných návštěvníků plesu.

Když míjel dveře, všiml si, že se staré dámy usadily kolem stěn.

Několik nápaditě ustrojených mužů čekalo v pozadí, už se nemohli dočkat, kdy začne hrát hudba a oni budou moci tancovat.

Blesklo mu hlavou, že právě ti by se jako první začali vyptávat, proč nepřišel s Heloise.

I teď je bude určitě trápit zvědavost a přiláká je Lupitina krása.

Když utichl potlesk pro vévodkyni, hrabě dal znamení.

Čtyři Egyptané zvedli prkno, na němž ležela Lupita, na ramena.

Hrabě si moudře vymínil, aby tito lidé prodělali vojenskou službu.

Teď se mohl spolehnout, že udrží jednotný krok.

A že svůj náklad ponesou šikovněji, než by to dokázali obyčejní civilisté.

Hrabě vstoupil do plesového sálu a Egyptané za ním.

Když položili svůj náklad na parket, ceremoniář znovu oznámil:

„Nejvznešenější Gaius Julius Caesar, diktátor římský!“

Lupita byla stále zcela zahalena v přehozu s perským vzorem.

Všichni se v tom okamžiku nechápavě rozhlíželi kolem.

Vtom Egyptané slavnostně odvinuli látku a hrabě přistoupil k Lupitě, aby jí pomohl vstát.

Světlo z velikých lustrů rozzářilo šperky na její hlavě a na její toaletě.

Zdálo se, že se na ní třpytí tisíce světýlek, jako by to byly hvězdy.

„Její Veličenstvo královna Kleopatra egyptská,“ ohlásil ceremoniář.

Celý sál údivem ztichl.

Po chvíli se ozval hromový potlesk a jásot.

Byl to naprostý a dokonalý úspěch.

Hrabě i Lupita se uklonili.

Potom se sál rozezvučel překvapivými rozhovory. Lidé se ptali, kdo je ta dívka a proč ji dosud neznají.

Orchestr spustil a hrabě nabídl Lupitě rámě.

„Dopadlo to..., jak jste si představoval?“ zeptala se ho šeptem.

„Byla jste dokonalá!“ ujistil ji.

„A teď jsem na svém prvním plese," vydechla radostně dívka s trochu sevřeným hlasem. „Ale cítím se... lehouchká..., jako bych se vznášela na obláčku."

Zářila přitom úsměvem tak, že hraběte ani nepřekvapovalo, že se celý sál po ní ohlíží.

První tanec tančili spolu.

Hned poté mnoho přátel naléhalo na hraběte, aby je představil Lupitě, ale brzy se mu podařilo tancovat s ní znovu.

Mezitím také zahlédl Heloise.

Pochopil i druhý důvod, proč se rozhodla přijít na ples s vévodou.

Měla na sobě slavné Dunbridgeovy brilianty.

Koncem minulého století je získal Lionel Bridge, který se později měl stát prvním vévodou z Dunbridge, když sloužil se sirem Arthurem Wellesleym v Indii.

Tam v jedné z bitev zachránil život maharádžovi z Hajdarabádu.

Panovník mu za to byl samozřejmě velice vděčný.

Vlastnil soukromý diamantový důl, a proto daroval mladému důstojníkovi veliké množství nebroušených drahokamů a ten si je odvezl zpět do Anglie.

Příběh přilákal pozornost prince waleského, který se stal regentem a později králem Jiřím IV.

Šuškal se, že některé z těchto diamantů byly obětovány, aby zaplatily nesmírné dluhy Jeho královského Veličenstva.

Později se Lionel Bridge znovu vyznamenal jako voják v bitvě u Waterloo.

Nakonec byl za své služby, ať už byly jakékoli, povýšen do šlechtického stavu a stal se vévodou z Dunbridge.

Byla to bezesporu neobyčejná osobnost.

Když už mu bylo přes čtyřicet, oženil se s dcerou jiného vévody a o jejich sňatku hovořila tenkrát celá země.

Tehdy vévoda s oblibou napodoboval krále Jiřího IV.

Někteří lidé si dokonce vypůjčovali součásti velice okázalých šatů, které si Jeho Veličenstvo obléklo na svou korunovaci.

Tenkrát se říkalo, že vypadal jako krásný a pestrý orientální ptáček.

Dnes přišel již čtvrtý vévoda obléčený jako jeho pradědeček, s karmínově červenou vlečkou pošítou zlatými hvězdami.

Velký klobouk měl podle španělského vzoru ozdobený pštrosími pery.

A třebaže vévoda vypadal neobyčejně okázale, Heloise byla rozhodnuta zastínit nejen jeho, ale i všechny ostatní v plesovém sále.

Na hlavě měla velikou čelenku, připomínající královskou korunu, zářící maharádžovými brilianty.

Kolem krku měla deset řad velkých démantů, které jí sahaly téměř k pasu.

Na každé ruce měla několik náramků a velké náušnice s brilianty ve tvaru kapek se jí málem dotýkaly ramen.

Její šaty, jak se hrabě domyslel, měly připomínat svatební roucho první vévodkyně.

Heloise nijak zvlášť neslušely, ale mnohametrová vlečka jí to měla vynahradit.

Ve srovnání se šperky působila ovšem její toaleta poněkud nezajímavě.

Hrabě se později ke své velké spokojenosti dozvěděl, že ji při vstupu do sálu přivítal mnohem menší potlesk než Lupitu.

Zaslechl již také několik nelichotivých poznámek na adresu vévodova klobouku.

Také si jej právě prohlížel, když se po jeho boku objevila paní Asquithová v masce orientální krotitelky hadů a zeptala se:

„Co se stalo, Ingrame? Byla jsem přesvědčena, že přijdete s Heloise Brookovou?“

Margot Asquithová patřila mezi nejnebezpečnější šířitelky pomluv a drbů v celé londýnské společnosti.

Hrabě proto chvatně uvažoval, co by jí odpověděl.

Než však stačil cokoli říci, žena se podívala na Lupitu a prohodila:

„Ale ovšem, když se podívám na vaši společníci, všechno hned chápu. Je rozkošná - opravdu rozkošná!“

Hraběti bleskl hlavou nápad, a tak se sklonil k paní Asquithové a téměř zašeptal:

„Budte, prosím, opatrná a nikomu nic zatím neříkejte. Je ještě příliš brzy a my jsme zatím neměli příležitost popovídat si o tom ani s rodinami.“

V očích Margot Asquithové se zablásklo.

Nic ji nedokázalo tolik potěšit, jako když se doslechla o chystaném zasnoubení a jiných milostných historkách dřív než kdokoli jiný.

„Ale to víš, že ano, milý chlapče,“ ujišťovala ho. „Budu velice diskrétní.“

Chlácholivě položila hraběti ruku na předloktí a vzápětí se vytratila.

Ten ji dobře znal, a proto nepochyboval, že neudrží tajemství ani chvíli.

Začne vyprávět každému v sále, že hrabě z Ardwicku není zasnoubený s Heloise Brookovou, jak se všeobecně předpokládalo.

A že jeho nová láska je lady Lupita Langová.

Ani se nepotřeboval ohlížet, aby si uvědomil, že ho staré dámy pozorují a něco si šuškájí.

Nabídl Lupitě rámě a odvedl ji z plesového sálu do zahrady.

Ze stromů tam visely čínské lampióny a kolem cestiček blikala světélka.

Lupita byla příliš mladá a nezkušená, a tak netušila, že se nehodí, aby chodila po zahradě sama s mužem.

Žádná přísná matka by své mladické dceři něco takového nedovolila.

Hrabě se proto vzdálil od domu jen tak, aby na ně bylo neustále vidět z okna. Ukázal jí některé z významných hostí.

Lupita byla nadšená, když zahlédla prince waleského v masce velmistra řádu sv. Jiřího Jeruzalémského.

Oba si s úsměvem prohlíželi baronku z Westmorlandu, která jako Hebé měla na rameni vycpaného orla.

Brzy však zjistila, že se s takovou ozdobou tancovat prostě nedá.

Největší pozornost ale bezpochyby budila Američanka paní Rowlandsová, která představovala múzu hudby.

Do vlasů si nechala вплést elektrická světélka, která se rozsvěcela, když hrála na lyru.

Lupitu nadchlo, když uviděla tolik roztodivných převleků a slavných lidí.

I hrabě se bavil tak výborně, že úplně zapomněl na Heloise a na zklamání, které mu způsobila.

Když se po čase doslechl, jak ji lidé kritizují za „poněkud vulgární“ předvádění briliantů, usoudil, že si odsouzení plně zasloužila.

Byl odhodlán ukázat své bývalé snoubence, že ho její rozhodnutí provdat se za vévodu vůbec netrápí.

Téměř celý večer tancoval s Lupitou a přiměl ji k tomu, aby odmítala vyzvání od jiných mužů.

To samo ještě více přesvědčilo Margot Asquithovou, že jsou tajně zasnoubeni.

Vůbec ho nepřekvapilo, že mu při odchodu mnoho starších žen, s nimiž se loučil, tiše říkalo:

„Blahopřeji, drahý chlapče!“

Ve tři hodiny v noci se konečně rozloučil i s hostitelkou.

Když ji políbil, vévodkyně prohodila:

„Jak určitě tušíš, Ingrame, celá hořím zvědavostí, a jestli se mi nesvěříš, co se děje, už víckrát s tebou nepromluví ani slovo!“

„Něco takového samozřejmě nemůžu připustit, a tak mě čekejte během zítřejšího odpoledne.“

„Nesmí tě ani napadnout, abys na tuhle schůzku zapomněl,“ zdůraznila vévodkyně a zahrozila mu prstem.

Hrabě a Lupita se zastavili v hale a zde počkali, než jim k hlavnímu vchodu předjede kočár.

Dívka obdivovala velký mramorový bazének plný rozkvétajících leknínů.

Sama také vypadá jako poupě, pomyslel si hrabě, a špičkami prstů se dotkl bílých květů.

Když nastoupili do kočáru a konež se dali do pohybu, Lupita si vydechla:

„Bylo to nádherné... nádherné... nádherné. Nikdy vám nepřestanu být vděčná, že jste mě vzal na tak báječný večírek. Nezapomenu na něj do konce života.“

„Jsem si jistý, že po dnešku dostanete pozvánky na mnoho jiných,“ ubezpečil ji hrabě.

Užasle se k němu obrátila.

„Ale... proč by mě lidé měli zvat?“

„Měla jste nesmírný úspěch, Lupito,“ vysvětloval. „Mnoho lidí znalo vašeho otce, a tak si vás zapsali na své seznamy. Jak jsem se už zmínil, pozvánky se jen pohrnou.“

„Tomu... nemůžu... uvěřit,“ zajíkala se.

Vtom se ale vyděsila.

„Jenže jakmile se to stane, bratranec Rufus se dozví..., kde jsem.“

„Nelámejte si s ním hlavu,“ konejšil ji hrabě. „Vyřídím to s vaším bratrancem tak, aby vás už víckrát neobtěžoval.“

Na chvíli se rozhostilo ticho, které porušila až Lupita.

„Ale... jsem si jistá, absolutně jistá..., že stále bude chtít zabít Jerryho... Zřejmě jsem se vám nezmínila, že jeho komorník..., kterého si k nám přivedl..., se svěřil našemu služebnictvu, že jeho pán má... obrovské dluhy... a kvůli nim prý utekl z Londýna... ze strachu před věřiteli.“

Nic jiného se ani nedalo čekat, pomyslel si hrabě.

Rufus Lang tedy bude odhodlaný tím či oním způsobem oloupit o majetek šestiletého chlapce.

Jedinou překážkou, která mu brání v získání titulu a všeho, co k němu patří, je to dítě.

Cestou si hrabě v duchu opakoval, že se nesmí dopustit chyby a podcenit hrozbu, kterou ztělesňuje Rufus Lang.

Znamenal nesporně vážné nebezpečí pro mladou, nezkaženou a velice krásnou dívku, která seděla po jeho boku.

Kapitola čtvrtá

SLUŽKA ROZTÁHLA ZÁCLONY A vytrhla tím Lupitu ze spánku.

Přinesla i podnos se snídaní a postavila jej dívce vedle lůžka.

„Snídaně v posteli?“ podivila se dívka. „To je mi ale přepych!“

„Jeho lordstvo to tak nařídilo,“ vysvětlila služka. „Vzkazuje vám, že by si chtěl s váma vyjet na vejlet do parku. Byl by rád, kdybyste na něho počkala v půl dvanáctý dole.“

„Samozřejmě tam budu!“

Obrátila se k hodinám vedle své postele a ke svému překvapení zjistila, že už je po desáté.

Zdá se, že si zvykám na život v Londýně až příliš snadno, napadlo ji.

Ještě ani nedojedla snídani, když se do jejího pokoje vrátil Jerry.

„Lupito!“ volal. „Nedovolili mi, abych přišel dovnitř, protože povídali, že ještě spíš. To jsi teda pěkně líná, když zůstáváš takhle dlouho v posteli.“

„Včera večer jsem se vrátila až hodně pozdě, tancovala jsem na plese,“ omlouvala se dívka.

Jerryho to však už nezajímalo.

„Dostal jsem pár nových hraček,“ chlubil se. „Musíš se na ně přijít podívat.“

„Hned jak vstanu,“ slíbila mu.

Chlapec zatím přecházel po místnosti a prohlížel si neznámé předměty.

Lupita dobře věděla, že její bratříček má plnou hlavu nových hraček.

Oceňovala, že hrabě vše zařídil velice rozumně.

Nejenže má zahradu, kde se může Bracken podle libosti proběhnout.

Zvláště jí pomohl tím, že nařídil služebnictvu, aby přineslo ze sklepa uložené hračky.

Měla jsem veliké... veliké štěstí, opakovala si v duchu.

Stále nemohla zapomenout na včerejší sladký úspěch.

Doufala, že hraběte svým vystupováním nezklamala.

Ve dveřích se objevila paní Fieldingová, aby jí zařídila koupel a pomohla jí s oblékáním.

Dívka sáhla po nejlepších odpoledních šatech, které si s sebou přivezla, a po svém nejhezčím kloboučku.

Přesto se nemohla zbavit obavy, zda po včerejším večeru nebude její společník očekávat, že bude vypadat mnohem okázaleji.

Když však sešla dolů, hrabě si ji prohlédl se zalíbením.

Bylo zřejmé, že mu nepřipadá tak venkovská, aby od svého nápadu, že ji vezme na vyjížďku, na poslední chvíli ustoupil.

Venku již stál elegantní kočár se zapraženým párem nádherných koní.

Vzadu seděl lokaj v pěkné livreji s chocholem na vysokém klobouku.

Ještě před odjezdem hrabě kladl na srdce jednomu ze sluhů, aby se Jerrymu postaral o zábavu.

Navrhl mu, aby si s chlapcem třeba zahrál s raketami v míčovně.

Když vyjeli, Lupita vydechla:

„Myslel jste na všechno! Jste tak laskavý... a přitom tak moudrý!“

„Příliš mi lichotíte,“ řekl. „Ale rád to slyším, i když bych to měl být já, kdo skládá komplimenty.“

Dívka viditelně znejistěla.

„Bála jsem se,“ připustila tiše, „že vám nebudu připadat... dost elegantní, abyste mě vzal s sebou.“

„Jste okouzující mladá dáma," odpověděl. „Ale protože jsem se vzhledem k smrti vašeho tatínka prohlásil za vašeho opatrovatele, pozval jsem na dnešní odpoledne obchodníky z Bond Street, aby vám nabídli nové šaty na výběr. Budete je potřebovat, jestli se rozhodnete přijmout alespoň polovinu pozvánek, které se teď začnou doslova hrnout."

K jeho údivu se Lupita rozesmála.

„Tomu vašemu povídání o pozvánkách prostě nevěřím."

„Tak si počkejte. Brzy se sama přesvědčíte, že se nepletu," prohodil.

Řídil spřežení velmi obratně a dívku napadlo, že by ho za to pochválil i její otec.

Když zabočili do Rotten Row, nepochybovala už, že jejich kočár je mnohem elegantnější než ty ostatní.

Minuli mnoho překrásně oblečených dam v otevřených vozech s paraplíčky v ruce i pánů z nejlepší společnosti na koních, kteří se všichni, alespoň jak se zdálo, s hrabětem přátelili.

Projížděli se jen pomalu.

Náhle hrabě spatřil, jak se k nim v otevřeném kočáře blíží vévoda z Dunbridge a po jeho boku sedí Heloise.

Předstíral že si jich nevšiml, i když mu neušlo, jak si ho jeho bývalá snoubenka prohlíží.

Proto se záměrně odvrátil na druhou stranu a pustil se do hovoru s mužem jedoucím na koni.

Se zadostiučiněním si uvědomil, jak Heloise podráždí, že všichni kolem mají oči jen pro Lupitu.

Určitě ji už poznali jako Kleopatru ze včerejšího plesu a teď si prav-

děpodobně povídali o tom, že je s ní tajně zasnoubený.

Dobře chápal, že samotná skutečnost, že se s ní projíždí po Rotten Row, takové pověsti jenom potvrdí.

Přispíval k tomu totiž i fakt, že dívka s ním zůstala sama bez gardedámy.

Potěšeně si pomyslel, že zase jednou vyhrál dostih, tentokrát doslova v poslední chvíli, až těsně před cílem.

Ačkoli jeho někdejší snoubenka seděla na zadním sedadle otevřeného kočáru vedle Dunbridge, proti ní trůnila postarší matrona.

Jak bylo okamžitě zřejmé, hrála úlohu nezbytného doprovodu.

Potrvá to nejméně čtyři dny, možná týden, počítal v hlavě hrabě, než Heloise bude moci řádně oznámit své zasnoubení.

A do té doby jí každý bude důvěrně hlásit, že se hrabě z Ardwicku tajně zasnoubil s tou krásnou dívkou, kterou si vezl v bryčce.

Nepochyboval, že to pro ni bude bolestivá rána.

A možná tak zlá, že mu ji Heloise nikdy nepromine.

Projížděli se po parku asi hodinu.

Potom se vrátili domů na oběd, kde se k nim připojila jeho babička.

Museli jí vyprávět vše, co se událo předchozí noci.

Hrabě jí vyprávěl, jak se zhostil role Julia Caesara a jak Lupitu přinesli zavinutou v přehozu jako opravdovou Kleopatru.

Babičku mu zatleskala.

„Nikommu kromě tebe, Ingrame, by něco tak originálního ani nepřišlo na mysl," radovala se. „O tom si jistě bude ještě dlouho povídat celý Mayfair."

„To také doufám," ujistil ji.

Když se po obědě přesunuli do salonu, omluvil se, že musí vyřídit korespondenci, a odešel.

Potom, jak slíbil, se chystal navštívit vévodkyni z Devonshiru.

„Srdečně ji ode mne pozdravuj," naléhala babička. „Pověz jí, že bych se s ní ráda zítra setkala a poslechla si její verzi té slávy na plese."

Hrabě se usmál.

„Jsem si jistý, že to bude hodně dlouhé vyprávění."

Zamířil ke dveřím, ale s rukou na klíče se zastavil a obrátil:

„Nezapomeňte, Lupito, že na odpoledne jsem pozval švadleny z módního salonu. Dejte stranou všechno, co vám padne do oka. Až se vrátím, uvážíme, jestli jste si vybrala správně."

„Ale... ale přece se nemůžu rozhodovat sama," zaváhala dívka. „Co kdybych udělala nějakou velkou chybu... nebo co kdyby... se vám nelíbilo..., co jsem si vybrala?"

„Jak jsem řekl, odložte to stranou, dokud se nevrátím. Zdržím se v Devonshire House jenom chvilku a budu zpátky dřív, než to stačíte všechno přebrat."

Odešel dříve, než mohla cokoli namítnout.

Lupita se bezmocně zahleděla na hraběnku a tiše si postěžovala:

„Mám takový pocit, madam, že bych... neměla dovolit jeho lordstvu, aby mi kupovalo šaty... Na druhé straně bych si nepřála, aby se za mě musel... stydět."

„Jsem si jistá, že si s tím zbytečně lámeš hlavu," uklidnila ji hraběnka. „Vnuk mi už vyprávěl, že tví rodiče zemřeli. Je přesvědčený, že se musí o tebe a tvého bratra postarat. Jen ho nech, ať to zařídí po svém, určitě to nakonec dobře dopadne."

Dívka z tónu její řeči vycítila, že jí hrabě vysvětlil, co ji potkalo.

Po chvilce řekla tichounce:

„A pověděl vám... váš vnuk..., proč jsme museli utéct?"

„Pověděl," přikývla hraběnka. „Zhrozila jsem se, že se urozený člověk může chovat tak odporně."

Na okamžik se odmlčela a potom pokračovala:

„Tak to bohužel bývá, když je v sázce hodně peněz, lidé se často chovají tak hrozně, že by to do nich nikdo neřekl."

Mluvila ostře, a tak se Lupita rozhovořila až po chvilce.

„Obávám se..., že jsem se jeho lordstvu... vnutila, ale... tolik jsem se bála... a ani jsem netušila, co si počnu."

„Prostě nech mého vnuka, ať se o tebe postará," uklidňovala ji hraběnka. „Je velmi chytrý a naprosto spolehlivý. Nikdy nebudeš litovat, že jsi ho požádala o pomoc."

Lupita se pousmála.

„Děkuji vám. Hned se cítím mnohem... šťastnější. Nikdy jsem nežila ve městě..., a tak se bojím, abych něco nepokazila."

„Prostě se dobře bav," poradila jí stařenka.

Když Lupitě oznámili, že už na ni čekají švadleny z módního salonu, chvatně se obrátila k hraběnce.

„Prosím," žadonila, „mohla byste jít se mnou? Vždycky jste tak vybraně oblečná... a vypadáte tak dobře, a já se bojím, abych neudělala něco nevhodného."

„Samozřejmě že s tebou půjdu, když si to přeješ. Teď si ale pospěš do tvé ložnice, už tam bude všechno připravené... Za chvilku tam budu také."

Lupita uposlechla.

Po jejím odchodu si stará hraběnka vděčně pomyslela, jaké je to štěstí, že tohle krásné a nezkažené dítě odvedlo pozornost jejího vnuka od Heloise Brookové.

Ta se jí ani trochu nezamlouvala.

Ačkoli byla velice krásná, hraběnka dobře vycítila, že je snoubenka jejího vnuka velmi ješitná osoba a nezajímá se o nic jiného, než co ještě může dostat od života.

Takovou ženu, jako byla Heloise Brooková, si pro svého vnuka v žádném případě nepředstavovala.

Potom jako zázrakem v poslední chvíli, když už se zdálo, že sňatku nic nezabrání, se objevila záchrana.

Do té doby nepovažovala za možné, aby mu padl do oka někdo tak jednoduchý jako dítě, které vzal pod svou ochranu.

Zároveň si však hraběnka uvědomovala, že ho to děvče zachránilo před úsměšky, které by ho čekaly jako odmítnutého nápadníka.

Zatím to vychází skvěle, opakovala si v duchu, zatímco pomalu stoupala po schodech. Čím déle se Ingram bude věnovat těm dvěma dětem, tím lépe.

Toalety ze salonů na Bond Street se všechny zdály Lupitě tak nádherné, že byla zmatená a nevěděla, jak si mezi nimi vybrat.

Teprve hraběnka rozhodla, že nejlepší bude, když začnou s hledáním nejpěknějších šatů na dopoledne.

Potom si zvolily několik na odpoledne a nakonec sáhly po večerních.

Každá z toalet, které odložily stranou, se Lupitě nesmírně líbila.

Vždy se obrátila ke staré hraběnce o radu a teprve potom požádala

švadlenu, aby právě ty dala stranou.

Nakonec po dlouhém přebírání a dohadování vybraly troje šaty na dopoledne, troje na odpoledne a čtvrtý na večer.

„Ale tolik toho přece nebudu potřebovat," zhrozila se Lupita.

„Jsem si naprosto jistá, že už za dva tři týdny si budeš stěžovat, že nemáš nic na sebe," usmála se hraběnka.

Švadlena s ní souhlasila.

„Vypadáte ve všech z nich výborně, mylady," ubezpečila dívku. „A vůbec nepřeháním, když vám řeknu, že léta jsem neoblékala někoho tak roztomilého a půvabného, jako jste vy.“

„Tak tomu nevěřím," ohradila se Lupita. „Ale je od vás laskavé, že mi tak lichotíte.“

Trochu se přitom začervenala a hraběnce se to zdálo dojemné.

Když byly hotovy, stará dáma se vrátila do budoáru u své ložnice, kde prý chtěla napsat několik dopisů.

Lupita seběhla po schodech do přízemí a uvažovala, kdy se asi vrátí hrabě.

Švadlena se dohodla s paní Fielďingovou, že vybrané toalety zůstanou v domě, dokud se k nim jeho lordstvo nevyjádří.

Jak však dodala, byla přesvědčena, že jejich výběr schválí.

Když se Lupita objevila v salonu, komorník Dawkins k ní okamžitě přispěchal se stříbrným podnosem v rukou.

„Přišlo vám několik dopisů, mylady," oznámil, „ale nechtěl sem vás s nima rušit, dokud ste měla návštěvu.“

„Dopisy... pro mě?“ zvolala překvapeně. „Od koho asi jsou?“

Dawkins se usmál.

„Řek bych, mylady, že to budou pozvánky.“

Lupita si vzpomněla na slova hraběte.

Přesto se jí zdálo neuvěřitelné, že hromádku psaní na stříbrném podnosu opravdu tvoří samé pozvánky do společnosti.

Vzala je od komorníka a odebrala se s nimi do salonu.

Otevřela obálky a zjistila, že se Dawkins nemýlí.

Byly to pozvánky na plesy a slavnostní večere od urozených lidí, kteří se, jak předpokládala, přátelili s hrabětem.

Měl pravdu, řekla si dívka, a ty šaty, co jsem si vybrala, budu určitě potřebovat.

Znovu si pročítala všechny ty dopisy, když se náhle otevřely dveře do salonu.

Jeden z lokajů oznámil:

„Lady Heloise Brooková, mylady.“

Dívka překvapeně zvedla zrak.

Ve dveřích stála mimořádně krásná žena.

Lupita si vzpomněla, že ji viděla na plesu v nádherné brilantové čelence.

A hned si vybavila i další šperky, kterými byla lady Heloise ozdobená. Tolik brilantů snad neměla ani sama královna.

Vstala a Heloise přešla přes místnost přímo k ní.

Dívka si pomyslela, že krásnější ženu snad ještě nikdy nepotkala. V její tváři se však zračilo neskrývané nepřátelství.

Heloise se na dívku pohrdavě ušklíbla a spustila:

„Sledovala jsem vás včera večer. To, jak jste zjevila na plesu, bylo víc

než prapodivné. Nepochopím, jak se někdo, kdo si dává říkat lady, může chovat tak vulgárně!“

Zdálo se, že svá slova přímo plive na Lupitu, která si ji nechápavě prohlížela.

Ustoupila o krůček či dva, jako by se bála, aby ji snad Heloise neudeřila.

„Byla... byla jsem s... hrabětem z Ardwicku,“ řekla váhavě.

„Toho si jsem velice dobře vědoma,“ vyštěkla na ni Heloise. „Zřejmě vás vytáhl odnikud a přivedl si vás na bál jenom proto, aby mě urazil a pokořil.“

„To... to... nechápu,“ vykotala Lupita.

„Měla jste si uvědomit, že to, jak jste se s hrabětem předváděla, je víc než nevychované. Tohle si opravdová dáma nesmí dovolit! Nechápu, jak to, že vám to rodiče nezakázali!“

„Moji... moji rodiče... zemřeli.“

„Asi vám připadalo bůhvíjak vychytralé, když se pověsíte na hraběte a ukazujete se s ním, až se mu vysmívá celý Mayfair!“

Lupita marně uvažovala, co má na to odpovědět.

Pouze nechápavě hleděla na tu krásnou ženu a pozorovala ji, jak se zlobí, ale nechápala proč.

„Určitě jste pochopila,“ pokračovala Heloise, „že hrabě miluje mě a také se se mnou chtěl oženit. Jediný důvod, proč podnikl celou tuhle směšnou komedii, byl, ukázat mi, jak se mu po mně stýská.“

Nadechla se a soptila dál:

„A jestli snad doufáte, že se mu dokážete vlichotit, aby o vás stál, tak se šeredně mýlíte! On miluje mě! Copak si to neumíte v té vaší nechápavé hlavince srovnat? Nikdy, nikdy nebude milovat nikoho stejně jako mě!“

Hlas jí stoupl tak, že téměř ječela.

Potom si velmi urážlivě změřila Lupitu pohledem od hlavy až k patě a dodala:

„Vraťte se, kam patříte, a laskavě vezměte na vědomí, že vesnická telata, která dopustí, aby se jim lidi vysmívali, do dobře vychované londýnské společnosti prostě nepatří.“

S těmito slovy se otočila a odkráčela z místnosti.

Lupita se zhroutila na koberec před krbem a zakryla si obličej rukama.

Když jí včera večer hrabě vysvětlil, co by měla na plesu dělat, považovala to za podařenou legraci.

Těšila ji každá minuta, kterou v nádherném kostýmu Kleopatry strávila v paláci.

Připadala si, jako by se náhle ocitla v pohádce.

Do plesového sálu ji přinesli a ona vystoupila z přehozu stejně jako kdysi Kleopatra.

Ani v koutku duše by ji nenapadlo, že dělá něco nevhodného.

Nebo dokonce, jak říkala ta žena, vulgárního.

Nyní však znejistěla, zda by otec či matka schvalovali úlohu, kterou sehrála, i kdyby to bylo v soukromí, a ne na veřejnosti.

„Vrátím... se domů,“ vzlykala tiše.

Vtom ale pochopila, že to kvůli Jerrymu udělat nemůže.

Cítila, jak jí oči zaplavují slzy.

Ještě ji oslepovaly, když se otevřely dveře.

Blesklo jí hlavou, že asi vstoupil někdo ze služebnictva a zase hned odejde.

Dveře se zavřely a ona uslyšela blížící se kroky.

Pokoušela se setřít si slzy hřbetem ruky, ale proud stékající po tvářích to nezastavilo.

Náhle zjistila, že se nad ní sklání hrabě.

„Co se stalo?“ zeptal se. „Povídali mi, že tu byla Heloise Brooková. Ublížila vám?“

Lupita se nezmohla na odpověď.

K jejímu překvapení ji hrabě vzal do náručí, zvedl a odnesl na pohovku.

Když uviděl slzy na jejích tvářích, sáhl po kapesníku a vložil jí jej do ruky.

„Tak, a teď mi povězte, z čeho jste tak nešťastná,“ vybídl ji. „Když jsem odcházel, měla jste dobrou náladu a všechno se vám líbilo.“

Nastalo ticho, zatímco si dívka otírala slzy.

Potom si vzpomněla, že hrabě čeká na její odpověď, a tak ze sebe zajímavě vypravila:

„Ta... krásná paní..., co sem přišla..., tvrdila, že... jsem vulgární... a že se mi... lidé vysmí...vají... za to..., jak jsem se... včera chovala.“

Hrabě chtěl něco poznamenat, ale Lupita pokračovala:

„Řekla mi..., abych se vrátila... na venkov..., kam prý patřím. Ale co pak můžu..., když je tam... bratraneček Rufus?“

Znělo to tak zoufale, že jí hrabě položil ruku kolem ramen.

Bez přemýšlení se k němu obrátila a skryla tvář na jeho prsou.

„A... a taky tvrdila,“ vzlykala Lupita, „že... se vám... lidé kvůli mně... vysmívají.“

Hrabě ji stiskl pevněji.

„Ve skutečnosti to ale znamenalo,“ odpověděl, „že se lidé vysmívají jí.“

Hovořil spíš sám pro sebe.

Potom dodal tiše:

„Teď mě dobře poslouvejte, Lupito. Možná jsem vám to měl vysvětlit už dřív.“

Zaznamenal, že dívka zpozorněla, a tak pokračoval:

„Před časem se mi zdálo, že Heloise Brooková je velmi krásná, a tak mě poprvé v životě napadlo, že se s ní ožením a usadím se na venkově.“

„Ona... ona je... velice krásná," zašeptala Lupita.

„Po čase jsem ale zjistil, že je krásná jen na povrchu. Uvnitř je ale samý úklad. Od života nechce lásku, ale postavení.“

Lupita překvapeně zvedla hlavu z jeho hrudi a podívala se mu do obličeje.

Řasy měla stále vlhké a po tvářích jí stékaly slzy.

Když se však na ni hrabě zahleděl, uvědomil si, že tak krásná jako ona Heloise nikdy nebyla.

Cítil nutkání dívku chránit a nepřipustit, aby byla smutná.

„Co mě ale rozzlobilo nejvíc," pokračoval klidně, „bylo, že já sám jsem se zachoval jako hlupák a nechal jsem se omámit její krásou.“

Nadechl se.

„Nepochopil jsem včas, že jí nejde o nic jiného než získat co nejvyšší šlechtický titul. Mě si jenom držela pro každý případ v záloze a vyčkávala, dokud ji vévoda z Dunbridge nepožádá o ruku.“

„Něčemu takovému... se dá... těžko věřit," dostala ze sebe Lupita. „Cožpak by... vůbec mohla... o vás nestát?“

Hraběti neušla nevinnost té otázky a poznamenal něžně:

„Některé ženy, Lupito, stojí víc o zářivé brilianty než o horoucí srdce.“

„Ale jestli se vdá... za vévodu, tak proč se... zlobí na mě?“

„Vůbec nepochybují, že váš tatínek by to celé považoval za pove-

denou legraci," odpověděl. „A nechovali jsme se ani o trochu vulgárněji než naše hostitelka, která se nechala přinést do plesového sálu na nosítkách.“

Lupita si s úlevou vydechla.

„Ano... ovšem," vzpomínala. „A všichni jí tleskali.“

„Stejně jako tleskali nám," dodal hrabě.

Podíval se na svůj kapesník, který dívka mačkala ve svém klíně.

Vzal jej a něžně jí otřel poslední slzičky.

„Není proč plakat," ujišťoval ji. „Rád bych, abyste vypadala stejně šťastná a krásná jako včera večer.“

Lupita chvíli mlčela, než se otázala:

„Jste si... úplně jistý, že... můžu chodit na návštěvy? Nebudou mi... lidé říkat... stejně hrozné věci... jako ona dáma?“

„Lidé o vás povídali, že jste stejně krásná jako vaše maminka, na kterou se dobře pamatují," utěšoval ji. „A vůbec je nepřekvapuje, že pohledný muž jako váš otec má tak roztomilou dceru.“

Lupita se začervenala. Potom však namítla:

„To mi lichotíte jenom proto, abyste... mi zvedl sebevědomí. Ale já vám... nesmím nijak ubližovat... Možná už se bratranec... Rufus odstěhoval. .., a tak já a Jerry... se můžeme vrátit na venkov.“

„Myslíte kvůli mně?" zeptal se přemýšlivě.

„Samozřejmě. Nezbyvá mi nic jiného, protože jste byl k nám oběma tak nesmírně laskavý.“

V jeho očích se objevil úplně nový výraz.

Vycítil, že dívka mluví naprosto upřímně, a tak se tiše otázal:

„A co kdybychom spolu strávili ještě několik dní v Londýně? Potom příští víkend bych odvezl vás a Jerryho domů. Ale pojedu tam s vámi a doprovodí nás i moje babička.“

„Chcete tím říct, že vy oba byste přijeli na návštěvu k nám na venkov?“

„Ovšem, pokud tedy, jak doufám, nás tam pozvete,“ upřesňoval. „Rád bych poznal váš domov. A ujišťuji vás, že pokud tam budu já, váš bratranec Rufus se bude chovat, jak se sluší a patří. A zařídím také, aby dřív než odjedou já, odjel i on.“

Lupita tiše vydechla.

„Nic lepšího byste pro nás nemohl udělat,“ špitla. „Ach, děkuji vám... moc vám děkuji. Je to od vás opravdu laskavé! Jestli pošlete Rufuse pryč vy..., naženete mu třeba tak velký strach, že už se nevrátí.“

„Nechte to na mně,“ uklidňoval ji. „Teď se ale musíte snažit usmívat a vypadat co nejlíp. Tak co kdybychom si teď šli nahoru prohlédnout šaty, které jste si vybrala?“

Lupita se rozzářila.

„A neměla bych si je vyzkoušet? Když už za mě utratíte tolik peněz, neměli bychom se přesvědčit, že mi padnou?“

Hrabě se rozesmál.

„Teď uvažujete prakticky, a toho si moc vážím. Ano, ovšem, vyzkoušejte si je, jedny po druhých. Počkám u babičky v budoáru, dokud se nám nepřijdete ukázat.“

Lupita vyskočila na nohy.

„To udělám. A děkuji, že jste tak hodný... a chápavý.“

Na okamžik zaváhala a potom se zeptala:

„A jste si úplně... úplně jistý, že nic z toho, co jsem udělala..., vám nijak neublížilo?“

„Jsem si tím... naprosto jistý,“ odpověděl hrabě přesvědčivě.

Kapitola pátá

HUDBA DOHRÁLA A MLADÍK, s nímž Lupita tancovala, ji odvedl do skleníku.

„Miluji květiny,“ vydechla, „a tady jsou opravdu krásné.“

„Vy sama připomínáte květinku,“ odpověděl chlapec.

Plaše se na něho pousmála a sklonila se k vzácné orchideji.

Skleník tehdy patřil k běžným součástem velkých rezidencí ve čtvrti Chelsea.

Stará hraběnka předem vysvětlila Lupitě, že jejich hostitelka, lady Godwinová, patří mezi znalkyně všeho krásného.

A tak dívka mohla obdivovat vedle uměleckých pokladů i nádherné květiny.

Jak se dozvěděla, byly shromážděny ze všech koutů světa.

Večeře, po níž následovala taneční zábava, se zúčastnila se svým vnukem a Lupitou i stará hraběnka, ale brzy po jídle se odebrala domů.

„Na ponocování jsem už příliš stará,“ postěžovala si, „a tak mi stačí pozorovat ty mladé na parketu jen chvíličku.“

Plesový sál byl okázale vyzdobený, ne však tak rozlehlý jako v Devonshire House.

Z vysokých francouzských oken se nabízel výhled do zahrady.

Nástěnné malby na jedné ze zdí ukazovaly výjevy z Benátek.

Kamkoli se Lupita podívala, nacházela něco, co by si chtěla prohlédnout důkladně, jak to bylo krásné.

Zůstalo jí však k tomu jen pramálo příležitostí.

O tanec ji požádali všichni mladí muži a ona zatím zvládla pouze jediný valčík s hrabětem.

Ten právě nebyl v plesovém sále a ona se dohadovala, že si odešel zahrát karty do nedalekého salonku.

Cestou z Grosvenorského náměstí se jí o tom přímo zmínil:

„Dneska to bude večírek hlavně pro mladé. Jestli mě nenajdete v hlavní síni, určitě si odskočím zahrát karty.“

Lupita by se s ním velice ráda znova vznášela po parketu, a tak doufala, že se brzy objeví znovu.

Občas cítila téměř neodolatelnou touhu být zase v jeho blízkosti.

Popošla k další exotické rostlině, kterou neznala, ale jak se dohadovala, určitě pocházela z Dálného východu.

V té chvíli na ni promluvil mladík: „Jste moc roztomilá. Vlastně jsem ještě nikdy nepotkal nikoho hezčího. Kdybyste nebyla zasnoubená, hned bych vás požádal, abyste si mě vzala.“

Lupita se k němu užasle obrátila.

„Zasnoubená?“ opáčila rychle. „Ale já přece nejsem zasnoubená! Jak vás to napadlo?“

Mladík se usmál.

„Všichni si povídají, že se máte provdat za hraběte Ardwicka,“ prozradil jí, „a já ho proto považuji za nejšťastnějšího člověka na světě.“

„Ale... to přece... není pravda!“ protestovala Lupita. „Hrabě teď... vystupuje jako můj... poručník a

opatrovník, protože... otec mi umřel, ale... ujišťuji vás, že... nemá v úmyslu oženit se se mnou.“

V tom okamžiku si vzpomněla, jak hořce a rozzlobeně hrabě hovořil o Heloise Brookové.

Ještě dlouho mu potrvá, usoudila, než to překousne.

Možná je tak zklamaný, že už se víckrát neožení.

Mladík ji uchopil za ruku.

„Jestli smím věřit tomu, co říkáte,“ zaradoval se, „potom mám možná naději. A musím vám říct, Lupito, že jsem se do vás zamiloval hned v první chvíli, kdy jsem vás uviděl.“

Dívka odvrátila hlavu.

„Tak tomu... můžu sotva uvěřit,“ přiznala. „Na druhé straně je... pravda, že se můj... otec zamiloval do mé matky... dřív, než si s ní vůbec promluvil.“

„A to se stalo mně také,“ trval na svém mladík.

Jmenoval se Anthony Benson.

Lupitě připadal docela pohledný, ale zároveň i příliš mladý a netrpělivý, a vůbec už ho nepovažovala za typ, za který by se chtěla vdát.

Nedokázala by se rozhodnout, co si má o něm myslet.

Byla si však jistá, že i kdyby ji pan Benson opravdu miloval, ona sama by o něho nikdy nestála.

Nechtěla ho ovšem urazit, a tak si dávala pozor na slova:

„Samozřejmě... je to veliká pocta..., jestli chováte... ke mně... takové city... Jenže setkali jsme se... teprve před chvílí... a já..., dřív než se vdám..., si musím být naprosto jistá..., že někoho miluji... a on že miluje mě.“

„Ale já vás doopravdy miluju! Miluju vás, že ani nedokážu vyslovit jak moc,“ nenechal se odbýt mladík.

„A jestli je pravda, že nejste zasnoubená s hrabětem, pak vás budu žádat o ruku tak dlouho, Lupito, dokud nebudete souhlasit.“

Dívka se pousmála.

„To ale může trvat dlouhé a dlouhé roky.“

„Ale já se stejně nenechám odraďit,“ sliboval přesvědčeně.

Přistoupil k ní blíž a Lupita se rychle ozvala:

„Už se... asi musíme vrátit... zpátky do sálu. Lidé by se... mohli zajímat... kde jsme.“

„Rád bych vás odvedl do zahrady a políbil vás,“ řekl nadšeně Anthony Benson.

Vypadal přitom tak odhodlaně, až jí nahlal strach.

Než se ji pokusil zastavit, zamířila ke dveřím ze skleníku.

V té chvíli si právě přišel prohlédnout květiny jiný pár.

Rychle se kolem příchozích promýkla.

Ke své úlevě zjistila hned po příchodu do tanečního sálu, že hrabě stojí ve dveřích.

Bez rozmyšlení se k němu rozběhla a on ji oslovil:

„Tak tady jste, Lupito. Přemýšlel jsem, kde jste se asi ztratila.“

„Byla jsem... ve skleníku,“ lapala po dechu. „Prosím... prosím..., pojd'te si zatančit.“

Poněkud ho to překvapilo.

Ale protože hudba právě začala hrát, nabídl jí rámě a zamířil s ní na parket.

Po několika krocích se zeptal:

„Co vás tak rozčililo?“

„To vám... teď nemůžu... vysvětlit,“ posteskla si, „ale ráda... bych se... vrátila domů.“

„Samozřejmě,“ přikývl. „Už jsou skoro dvě hodiny ráno a nedivil

bych se, kdybyste jednou usnula jako Šípková Růženka, jestli budeme venku takhle až do rána každý večer.“

Lupita se podívala:

„Ale zítra přece není... další ples?“

„Obávám se, že ano,“ odpověděl. „Povídal jsem vám, že jste měla úspěch, a tohle je výsledek.“

Dotančili beze slova.

Když potom vycházeli ze sálu, Anthony Benson čekal u dveří.

Lupita se mu pokoušela vyhnout, ale chytil ji za ruku.

„Přijdu k vám zítra na návštěvu,“ oznámil. „Kdy budete sama?“

„To nevím.“

„Budu tedy sedět tak dlouho na schodech před branou, dokud mě nepustíte dál.“

„Prosím... nedělejte mi... žádné starosti,“ žadonilo děvče.

„Jestli má někdo starosti, tak jsem to já,“ odsekl. „Dobře víte, že vás chci vidět, ale záměrně se mi vyhýbáte. Musím se s vámi sejít, Lupito!“

„Budu se muset přeptat hraběte..., co máme na programu... Ostatně... jsem u něho jenom host.“

„To ví každý,“ připustil Anthony Benson poněkud sevřeným hlasem.

Zahleděl se na druhý konec haly, kde čekal hrabě s poněkud netrpělivým výrazem ve tváři.

„A opravdu vám mám věřit,“ naléhal mladík, „že si ho nevezmete?“

„Ovšemže ano,“ ubezpečila ho.

Vykroutila se mu z ruky a utíkala k hraběti.

Vedle něho už stál lokaj s kožešinovou pláštěnkou, kterou jí půjčila stará hraběnka.

Urovnala si ji na ramenou a hrabě beze slova zamířil k východu.

Před domem už čekal uzavřený, kočár. Lupita nastoupila.

Když lokaj zabouchl dveře a konečně se dali do pohybu, hrabě se zeptal:

„Co se to stalo? Co vám ten mladý Benson říká?"

„Požádal mě... o ruku," přiznala se dívka.

Na chvíli zavládlo ticho. Potom se hrabě otázel:

„A co vy na to?"

„Řekla jsem..., že jsme se teprve... seznámili... a že se nikdy nevdám... za nikoho, koho bych opravdu nemilovala."

„To byla správná odpověď," poznamenal hrabě. „Ale měl bych vám říci, že otec mladého Bensona je velice významný člověk, a navíc velmi bohatý. Mohla byste dopadnout hůř."

Lupita se k němu v němém úžasu obrátila.

Proti nim v kočáře svítila lampa se svíčkou vevnitř, a tak mu neušel výraz jejích očí.

Potom tichounce vydechla:

„Myslíte si..., že bych se měla vdát..., abyste neměl... se mnou starosti?"

„Ovšemže ne!" namítl přísně. „Něco takového by mě ani ve snu nenapadlo."

„Anthony Benson se mi zmínil..., prý jsou všichni přesvědčeni, že my dva jsme zasnoubeni..., ale vyvrátila jsem mu to... Popřela..., že to je pravda."

Hrabě pocítil záchvěv viny.

Sám záměrně rozšířil tuto fámu, aby poranil Heloise.

Teď si ale poprvé uvědomil, že tím mohl zmařit Lupitinu naději na to, aby si našla vhodného manžela.

Lupita, jako kdyby si chtěla vše ujasnit, se zahloubala:

„Možná... tu pomluvu... rozšířila slečna Brooková. Ona mě totiž...

obvinila, že se pokouším... se za vás vdát."

„A nepokoušíte se?" opáčil suše.

Lupita se rozesmála.

„Až vy se oženíte," uvažovala nahlas, „vezmete si nejen... někoho velice krásného..., ale také... velmi vysoce postaveného. Třeba nějakou... princeznu."

„Zdá se, že máte příliš bujnou fantazii. Nehodlám se oženit vůbec a s nikým."

Lupitě blesklo hlavou, že po tom, jak se k němu zachovala Heloise, hrabě ani nemůže smýšlet jinak.

Proto váhavě poznamenal:

„Chápu..., že se vás to... bolestivě dotklo..., ale, prosím, nepřipusťte..., aby vám to ublížilo, a nebud'te kvůli tomu... zatrpklý a... cynický."

Hraběte její slova tak překvapila, že nevěděl, co má odpovědět.

A tak jeli mlčky téměř až na Grosvenorské náměstí.

Potom prohodil tak, jako kdyby hovořil spíš jen pro sebe:

„Ten mladý Benson asi přijde zítra. Jestli se s ním nechcete sejít, povězte mi to a já dám příkazy služebnictvu, že pro nikoho nejste doma."

„Ale to by... bylo poněkud... hrubé," namítl.

„Jenže se musíte rozhodnout. Buď se s ním budete chtít sejít, a v takovém případě vás bude určitě dál žádat o ruku, nebo mu musíte dát jasně najevo, že o něho nemáte zájem."

V jeho hlase se ozvalo podráždění, které Lupita nechápala.

Znervózňovalo ji to, a proto řekla rychle:

„Prosím, mohu o tom pouvažovat? A třeba si o tom popovídat... s vaší babičkou? Ještě mi... nikdy nikdo... nenabídl manželství... a nechci... se zachovat... neslušně."

„Jako všechny ženy si nechcete nechat nic ujit,“ zabručel.

Hned potom kočár zastavil před domem.

Nečekal na lokaje, otevřel si dveře sám a vystoupil.

Lupita ho následovala po schodech a do haly a uvažovala, čím se ho tak dotkla.

Polekaně a bez rozloučení spěchala nahoru.

Zmocnil se jí pocit, který si ovšem nedokázala vysvětlit, že večer skončil nedobře.

Když ulehla na lůžko, trvalo jí dlouho, než usnula.

Druhého dne ráno jí přinesli snídani do postele jako obvykle.

Jerry za ní přiběhl, aby jí nadšeně vyprávěl, jak Bracken chytil na zahradě krysu.

„Kuchařce tím Bracken udělal obrovskou radost,“ oznamoval pyšně, „a ták mu dala velikánskou kost za to, že je to tak chytrý pejsek.“

Vlezl si k Lupitě do postele.

Podrobně jí popsal, jak Bracken vyčenichal mezi odpadky krysu a nakonec ji chytil.

„Byla to takhle velikááánská krysa,“ protahoval slova, „a Henry povídal, že Bracken byl moc statečný, protože ho taky mohla pokousat.“

Henry byl jeden z mladších lokajů a staral se o Jerryho.

Lupita na něm poznala, že ho mnohem víc baví hrát si s chlapcem na zahradě než sloužit v hale jako obvykle.

Jerry ještě nedomluvil, když dovnitř vstoupila služka a oznámila:

„Jeho lorstvo dává pozdravovat, madam, a ptá se, jestli byste mohli

být hotoví do půl hodiny, chce prej vzít vás a jeho mladý lorstvo do zoo.“

Než Lupita stačila odpovědět, Jerry nadšeně výskl a vyskočil z postele.

„Už běžím. Řekni, že budeme připravení, Lupito!“ křičel. „Honem! Honem!“

A vyběhl ven z místnosti.

Lupitu napadlo, že pro hraběte je příznačné, že nezapomíná opravdu na nic.

Během čtvrt hodinky se oblékla, a právě když dokončovala svůj účes, na dveře zaklepal lokaj.

Komorná mu otevřela a on jí vyřídil, že na madam někdo čeká dole.

„Kdo to je?“ vyzvídala ihned Lupita, která v prvním okamžiku usoudila, že ač to nevypadá pravděpodobně, bude to nejspíš Anthony Benson.

„Jmenuje se Matthews,“ tlumočila služka lokajova slova. „Jakýsi pan Matthews.“

Lupita překvapeně vykřikla.

Věděla, že muž, který ji očekává v přízemí, je správce jejich rodinného statku.

„Hned jsem u něho,“ zvolala radostně a obrátila se ke komorné, „přineste mi, prosím, dolů klobouk a kabelku.“

Na nic nečekala a nechala se lokajem odvést do předpokoje, do něhož se vstupovalo z haly.

Lupita v něm dosud nebyla.

Tam seděl pan Matthews, postarší muž, který už dlouhá léta spravoval statek jejího otce.

Dobře ho znala jako naprosto spolehlivého a pečlivého člověka.

Podala mu ruku na pozdrav.

„To je ale překvapení, pane Matthews. Jak jste mě našel?“

„Musel jsem vás najít, mylady, za každou cenu," vydechl. „Měla byste se totiž dozvědět, co se děje." A zatvářil se ustaraně.

„Jak jste zjistil, že jsem právě tady?" podivila se.

Napadlo ji, že když se pan Matthews dozvěděl, kde se ukryla, nebude to žádné tajemství ani pro Rufuse Langa.

„To má žena," vysvětloval pan Matthews. „Dočetla se v novinách, že ste přišla na bál u vévodkyně z Devonshiru s hrabětem z Ardwicku."

Lupita si povzdechla.

Ve všem tom vzrušení kolem plesu zapomněla, že se ve všech společenských rubrikách novin objeví zprávy o tak důležité události.

A v nich byli ovšem vyjmenováni i hosté.

„Vyhledali jsme si adresu hraběte Ardwicka v knize šlechtickejch rodokmenů, menuje se Debrett's Peerage, mylady," pokračoval muž, „a potom sem se honem vydal do Londýna."

„Vlakem?" ujistňovala se Lupita.

Pan Matthews přikývl.

„Povězte mi, co se stalo," naléhala Lupita.

Nepochybovala, že se přihodilo něco doopravdy vážného, protože pan Matthews se tvářil zasmušile.

Uvědomovala si, že by neopustil statek, kdyby k tomu neměl skutečně pádný důvod.

Poněkud opožděně mu navrhla:

„A co kdybychom se posadili a vy jste mi pověděl, proč jste přijel?"

Usadila se na pohovku a pan Matthews do křesla proti ní.

„Situace vypadala takhle, mylady," spustil. „Nerad bysem vyvolával potíže, ale nevěřím, že by nebož-

tík váš pan otec strpěl, co tam teďka pan Rufus provádí."

Lupita se zachvěla neblahou předtuchou.

Mohlo mi dojít dřív, pomyslela si, že pan Matthews přijel kvůli bratrancovi.

„A co... provádí?" zeptala se polekaně.

„Nejdřív, madam, mi vzal všechny peníze, co sem vyzvedl včera, teda ve čtvrtek z banky, abych dneska jako každé pátek vyplatil zaměstnance. Vytácel sem se, jak sem moh, ale nebylo mi to nic platný."

„On vám... vzal peníze?" opakovala Lupita nechápavě.

„Jo, mylady, do posledního halíře. A když mu povídám, že je potřebuju na vejplaty, tvrdil, že on je prej potřebuje víc!"

Lupita chtěla vykřiknout, že to je přece krádež, ale ovládla se.

„Pokračujte," vybídla správce.

„A taky vim, protože o tom mluvím celej dům, že sbírá z domu všechno, co má větší cenu, a snáší to na kulečnickovej stůl."

Lupita si ho užasle změřila pohledem.

„Co ho to napadlo?"

„Jesli se nepletu, madam, chce to prodat někomu, kdo má přijet z Londýna."

„Ale to... přece nesmí prodat! Ne patří mu to!" zvolala.

„To sem si taky říkal," přitakal rozvázně pan Matthews. „A navíc nařídil panu Briggsovi, aby otevřel trezor, protože si z něj chce odnést šperky."

Pan Briggs pracoval v jejich domě jako majordom už odnepaměti.

Po celá ta léta hlídal trezor stejně svědomitě, jako by šlo o jeho vlastní život.

Nejenže se tam ukládalo staré vzácné stříbro, ale také matčiny šperky.

Ležely v něm i čelenka a řetěz perel, které patřily rodině už po několika generacích.

„Doufám, že mu Briggs klíče nedal," vydechla.

„Pan Briggs byl dost mazanej, aby řek, že ste si klíče vzala s sebou."

„To od něho bylo chytré."

„Ale pan Rufus," pokračoval správce, jako kdyby nic neslyšel, „vyhrožuje, že nechá zámek vyhodit do vzduchu!"

Lupita zděšeně vykřikla.

„To... tomu nevěřím! Musíme ho zastavit! Musíme mu v tom okamžiku zabránit."

„Čekal sem, že mi povíte přesně tohle, mylady," poznamenal pan Matthews spokojeně. „Když si mi pan Briggs včera večer postěžoval, co se stalo, chyt sem dneska vlak v pět ráno a tradá sem, za váma."

„Zachoval jste se velice, velice rozumně," pochválila ho Lupita. „Počkejte tady chvíli, než seženu hraběte."

Vstala z pohovky a utíkala chodbou do haly a dál do studovny.

Byla si jistá, že tam najde hraběte, jak si čte noviny a vyřizuje korespondenci.

Seděl opravdu u svého stolu, jak předpokládala.

Když vtrhla do místnosti, vzhledl a rychle se zvedl.

„Co se stalo?" podivil se.

„Je tu pan Matthews. To je správce našeho statku a tatínek mu vřadyky stoprocentně věřil. Říká, že se u nás dějí hrozné věci. Prosím... prosím, poradte mi, co mám dělat."

Hrabě se nezdržoval žádným zbytečným vyptáváním.

Odspěchal s Lupitou do malého návštěvního pokoje a potrásl si s panem Matthewsem rukou.

Potom pozorně poslouchal, jak mu správce celý příběh vypráví od začátku.

„Zachoval jste se naprosto správně, když jste se obrátil na madam o pomoc," podotkl, když pan Matthews jedním dechem všechno zopakoval. „Je pro ni velké štěstí, že se jí o majetek stará někdo tak rozumný jako vy."

Lupitě neušlo, jak správce zazářil spokojeností, odpověděl však skromně:

„Jen se pokouším dělat, co je správný, mylordě."

„A teď bych vám doporučil," pokračoval hrabě, „abyste se u nás v klidu nasnídal. My se mezitím připravíme na cestu na venkov."

Lupita se na něho tázavě zadívala a on dodal:

„Jestli chceme zachránit majetek vašeho bratra, nesmíme ztrácet čas. Povězte paní Fieldingové, aby vám co nejrychleji všechno zabalila, a já zařídím všechno potřebné na cestu."

Tón jeho hlasu napověděl Lupitě, že musí uposlechnout. Vyběhla do prvního patra.

Dala instrukce paní Fieldingové a komorné, která dosud čekala v její ložnici.

Potom se vydala za Jerryem.

„Moc mě to mrzí, můj milý," povzdychla si, „ale musíme se okamžitě vrátit domů, protože bratranec Rufus by tě chtěl okrást o věci, které ti patří."

„A co mi chce ukrást?" zjišťoval Jerry. „Snad ne mé hračky?"

„Ne, hračky ne, ale peníze a šperky, které patřily mamince a tatínkovi, a možná také naše koně."

„Ale Samba mi vzít nesmí!" rozhořčil se chlapec. „Sambo je můj! A nedovolím Rufusovi, aby mi ho vzal!"

„Ne, ovšemže ne," konejšila ho Lupita. „Právě proto se musíme okamžitě vrátit domů a zabránit mu vtom."

Sambo se jmenoval kůň, kterého Jerry dostal nedávno, když už byl dost velký, aby na něm mohl jezdit.

Hřebec už měl téměř normální rozměry, a tím se lišil od shetlandského poníka, kterého rodiče chlapci darovali, sotva se naučil chodit.

Otec učil Jerryho zacházet se zvířaty, a tak byl chlapec na svůj věk už velmi dobrý jezdec a všichni na panství ho obdivovali.

Sambo byl téměř celý černý, jenom na čele měl bílou hvězdu.

Jerrymu přinášel veliké potěšení a ten ho miloval vši silou své dětské duše.

Když prchali do Londýna, Lupita se zpočátku strchovala, že se bratříčkovi bude po koni nesnesitelně stýskat.

Naštěstí mu ale paní Fieldingová nanosila tolik nových hraček, že se Jerry měl čím zabavit.

Ale večer, když si s ním hrála, se začal vyptávat:

„A jestli tady zůstaneme delší dobu, mohli by mi přivést Samba, abych se na něm mohl v parku projít?"

„Na to se budu muset přeptat pana hraběte," poznamenala tehdy Lupita. „Ale myslím, že se brzy vrátíme domů. A stejně by Sambo radši zůstal na venkově."

Jerry se nad tím zahloubil a potom nesmlouvavě prohlásil:

„Ale já chci mít Samba tady! Stýská se mi po něm."

„To vím, bráško," odpověděla mu. „Ale doma se o něho určitě dobře postarají, i když se mu nejspíš po tobě stýská také."

Jak předpokládala, představa, že brzy zase uvidí svého koně, pomůže Jerrymu zapomenout na zklamání nad tím, že nepojedou do zoo.

Aby bratra přivedla na jiné myšlenky, navrhla mu, aby si vybral několik hraček, které se mu líbí nejvíc, a vzal si je s sebou na cestu.

„Hezky si je slož," doporučila mu, „aby ti je komorná mohla zabalit."

Neuplynuly ani dvě hodiny, když Lupitě vyřídili vzkaz, že za dvacet minut odjíždějí na nádraží.

Lokajové snesli zavazadla dolů do přízemí!

Rychle si vybrala lehký plášť, který se jí hodil k šatům.

Nasadila si klobouk a byla připravena k odjezdu ještě dřív, než před vchodem zastavil kočár.

Hrabě dával poslední instrukce svému tajemníkovi.

Jak se dívka dozvěděla, odvolal všechny své schůzky na příští tři až čtyři dny.

Potom s úžasem spatřila starou hraběnkou, jak schází ze schodů.

Měla na sobě klobouk a plášť a za ní kráčela její komorná se šperkovnicí v rukou.

Než dívka stačila položit samozřejmou otázku, hrabě jí oznámil:

„Babička pojede s námi, Lupito."

„To je výborné!" zaradovala se. „Ale nebude to pro ni příliš namáhavé?"

„Ubezpečila mě, že se na cestu velice těší."

Hrabě zamířil ke schodišti, aby babičku přivítal.

„Doufám, že všechno je připravené, jak by sis přála. Musíš mě ale

omluvit, že se všechno zařizuje takhle nahonem."

„Na to jsem si zvykla, když ještě žil tvůj dědeček," usmála se na něho hraběnka. „Ten mi ale obvykle oznámil, že jedeme do Egypta nebo do Indie, a mně ani nezbyl čas zařídit všechno potřebné, mnohdy jsem si ani nestačila nakoupit to nejpotřebnější."

Hrabě se rozesmál.

„Tak daleko opravdu neodjíždíme," prohodil. „A Lupitu potěšilo, že nás doprovází."

„Jsem moc šťastná," skočila mu do řeči dívka. „A velmi mě těší, že vás budu moct provést po našem Wood Hallu."

„Už se nemůžu dočkat, až uvidím vaše rodinné sídlo," ujistila ji stará dáma.

Hrabě pomohl nastoupit do kočáru nejdřív babičce a potom Lupitě.

Nakonec se spolu s Jerryem usadili na lavici obrácenou zády ke koním.

V dalším kočáře je následovali jeho komorník a služebná jeho babičky se zavazadly.

Tak dorazili na nádraží v Paddingtonu.

Tam Lupita s Jerryem ke svému úžasu zjistili, že ke vlaku, s nímž měli jet, je připojen soukromý vagon hraběte.

Byl prostorný a pohodlný a jeho salon byl vyzdoben karmínově červeným damaškem.

Jerry si jej celý rychle prozkoumal, nakoukl i do malé kuchyňky, kde již stevard pro všechny připravoval kávu.

Ze salonu vedly dveře do dvou malinkých ložnic.

Byl to první soukromý železniční vagon, který Lupita viděla na vlastní oči.

Dočetla se však o podobném, který si pořídila královna Viktorie.

„Vypadá to tady jako v domečku pro panenky," svěřila se hraběti.

„Obvykle jej používám jenom na dlouhé cesty," vysvětlil jí hostitel. „Tentokrát nás ale doprovází babička, a proto jsem jí chtěl zajistit vše možné pohodlí."

„Je výborné, že mohla jet s námi," poznamenala dívka, „jenže jsem teď byla nějaký čas mimo domov, a tak tam asi najdete nějaký nepořádek."

„To babičce nebude vadit," uklidnil ji. „A uvědomujete si, že takhle máte s sebou gardedámu, jak se sluší a patří?"

O tom Lupita vůbec neuvažovala, a tak na okamžik vypadala překvapeně.

Potom váhavě promluvila:

„Ano..., asi by lidé... nepovažovali za správné..., kdybyste bydlel na Wood Hallu... bez doprovodu."

„Jenomže já gardedámu nepotřebuji, tu potřebujete vy!" zasmál se vesele hrabě. „Samozřejmě musíme dodržovat pravidla slušného chování."

Pomyslel si, že až se rozšíří zprávy o jeho návštěvě ve Wood Hallu, dál to rozvíří pověsti o jejich zasnoubení.

Když to naznačil paní Asquithové na plese v Devonshire House, chtěl tím především ranit Heloise.

Vůbec se tehdy nezamýšlel nad důsledky svého gesta.

Nyní již ovšem chápal, že s čistou hlavou by nic takového nikdy neprovedl, protože se to může nepříznivě dotknout Lupitiny pověsti.

Byla příliš mladá a nezkušená.

Teď se však zastyděl, uvědomil si, jak snadno by ji mohl dostat do nepříjemné situace.

Hned však usoudil, že jí musí najít manžela, aby se o ni i o Jerryho postaral a ochránil je před úklady jejich bratrance.

A zároveň i před jinými muži, kteří by jí mohli ublížit nebo nějak obtěžovat.

Ozvala se píšťala a vlak se dal do pohybu.

Lupita se usadila vedle jeho babičky a s rozzářenýma očima se s ní bavila a jeho napadlo, jakou má to děvče milou povahu.

Nějaký muž s ní bude určitě velice šťastný.

To děvče patří na venkov, řekl si v duchu. Byla by škoda, kdyby ji zkazil Londýn.

S příjemným uspokojením si uvědomil, že až odpoledne přijde na návštěvu Anthony Benson, zjistí, že mu ptáček ulétl.

Dobře mu tak, dodal v duchu poněkud dětinsky. Nemá nabízet děvčeti manželství po tak krátké známosti.

Nemohl se zbavit myšlenek na to, kolik mužů v budoucnosti bude usilovat o Lupitinu ruku.

Neušly mu pohledy, které na ni včera večer vrhali mladíci.

Ale nejen mladíci, i starší muži.

Když se usadil v salonku, aby si zahrál karty, všichni tři mužové bez výjimky se mu svěřili, že takhle hezké děvče již dlouhé roky neviděli.

Jeden z nich pokračoval:

„Měl jsem jejího otce velmi rád. Byl to šlechtic každým coulem. Takového už mezi dnešními mladými nikdy nepotkáš.“

„Souhlasím s tebou,“ přidal se druhý spoluhráč. „A jeho manželka byla nejmilejší a nejsladší žena, která k nám kdy přišla na večeři.“

Třetí muž se zasmál.

„Zdá se, že ses do ní sám zamiloval.“

„Byla mnohem starší než já, ale pokud vím, zamiloval se do ní prostě každý. Jenže ona nebyla jako ostatní krásky a měla oči jenom pro svého manžela, kterého přímo zbožňovala.“

Když je hrabě poslouchal, pochoopil, že by přesně takovou ženu chtěl také.

Vybavil si však v duchu své zážitky s Heloise a zapochyboval, jestli někoho takového vůbec najde.

Vzpomínka na někdejší snoubenku ho natolik rozčilila, že jenom utrousil:

„Nechte toho a rozdejte. Jinak se budeme muset vrátit na parket dřív, než vůbec začneme hrát.“

Teď se zařekl, že nedopustí, aby Lupitě její bratranec ublížil.

Rozhodl se, že Rufusi Langovi ukáže, zač je toho loket, jen co dorazí do Wood Hallu.

Ve vlaku se i naobědvali.

Kuchař, který vařil pro hraběte na Grosvenorském náměstí, připravil jídlo narychlo, chutnalo však výborně.

Lupita se ovšem musela přemáhat, aby vůbec něco pozřela, protože se pořád nemohla zbavit obav, co ji čeká po návratu domů.

Jenom myšlenka, že ji hrabě doprovází, jí pomáhala zahnat strach.

Představa, že rodinné cennosti jsou už možná rozprodané, ji nepřestávala děsit.

Kdyby se Rufusovi podařilo otevřít trezor, šperky už by byly také pryč.

Ale i kdyby se hraběti podařilo Rufuse zahnat, pochybovala, zda se jí podaří udržet Jerryho majetek nedotčený.

Jako její bratranec by se mohli zachovat i jiní muži a pokusit se obrát bratra o jeho dědictví.

Bude dost silná, aby tomu dokázala zabránit?

Vypadala tak ustaraně, že se k ní hraběnka náhle naklonila:

„Jenom důvěřuj Ingramovi, drahé dítě. Postará se, aby zase všechno dobře dopadlo.“

„Jsem si jistá..., že pro něho nebylo příjemné..., že musel odjet z Londýna..., když ho tam čekalo... tolik... závazků," uvažovala dívka nahlas.

Hrabě zatím stál u okna a ukazoval Jerryemu hrad, kolem něhož právě projížděli.

Hraběnka ztišila hlas, aby ji její vnuk neslyšel, a řekla: „Budu s tebou mluvit naprosto otevřeně, má drahá. Jsem moc rádá, že se stará o někoho jiného než o tu rozmařilou mladou dámu, se kterou se scházel. Nikdy jsem ji neměla ráda, a když jsem se doslechla, že se rozhodla vdát za vévodu, spadl mi veliký kámen ze srdce.“

„Hovořila... se mnou... tak..., jako bych provedla... něco hrozného," vypravila ze sebe Lupita váhavě.

„Už jsem o tom slyšela," odpověděla hraběnka. „Doopravdy, má drahá, všechno jsi zvládla skvěle. Měla jsi veliký úspěch a tví rodiče by byli na tebe velmi pyšní.“

Dívka se usmála.

„Jsem tak... ráda, že mi to říkáte. A velmi, velmi vám děkuji, že jedete s námi do Wood Hallu! Jenom doufám..., že se příliš neunavíte.“

„Nemůžu se unavit, když se dobře bavím. A věř mi to nebo ne, ale teď se právě bavím skvěle.“

Lupitě se do očí vrátil úsměv a stařenka si pomyslela, že tak kouzelné děvče její vnuk jinde nenajde.

Potom si ale povzdechla a v duchu dodala: Bohužel není pravděpodobné, že to pochopí i on, když tak uvážím, o koho se zajímal dříve.

Do Wood Hallu dorazili ve čtyři hodiny odpoledne.

Hrabě zase vše dobře zorganizoval, a tak už na ně čekaly kočáry z nejbližšího povoznictví.

Lupita se náhle polekala, že měla zařídit, aby jim přijeli naproti z jejich domu.

Vtom si ale uvědomila, že hrabě chce Rufuse překvapit.

Všechno bylo zařízeno tak, aby nikdo u nich neměl sebemenší tušení, že přijíždějí.

Pan Matthews se samozřejmě také vracel vlakem spolu s hraběncinou služkou a komorníkem jejího vnučka.

Když vystupovali, všimla si, že s nimi cestuje i jeden ze starších lokajů.

Přijeli jsme sem opravdu v plné parádě, blesklo jí hlavou.

Neubránila se úsměvu, když si představila, jak bude jejich příjezd šokovat Rufuse.

Jsem si jistá, že ho... hrabě dokáže zastrašit, opakovala si v duchu.

A když si ho pak prohlédla, jak čeká, aby nastoupil do kočáru, nepochybovala, že lepšího muže by si ani nemohla přát.

Kapitola šestá

JERRY SE VYSOUKAL DO KOČÁRU i se psem.

Hrabě se ohlédl, aby si zkontroloval, jak se i druhý povoz plní služebnictvem a zavazadly.

Potom nakoukl do obstarožního kočáru, v němž se už uvelebila jeho babička s Lupitou, a prohodil:

„Raději se kvůli pohodlí usadím mezi dvěma krásnými dámami.“

Jeho babička se rozesmála.

„My se s Lupitou určitě uskrovníme, tak abychom tě neumačkaly.“

Hrabě nastoupil a zaujal své místo.

Ve skutečnosti se nemusel nijak uskrovnovat, protože kočár byl mnohem širší, než velela nová móda.

Jerry se pohodlně roztáhl naproti nim i se svým psem a svěřil se mu:

„Bracken uhodl, že se vracíme domů.“

I když Lupita věděla, že se vše vyvíjí k její spokojenosti, neklid zaplašit nedokázala.

Bála se, protože předpokládala, že bratrance Rufuse jejich nečekaný příjezd rozzuří.

Cestou si hrabě domyslel, co dívku sužuje, a tak vzal Lupitiny ruce do svých dlaní a ujistil ji:

„Nemějte strach. Ve všem se na mě spolehněte. Nebude to zdaleka tak zlé, jak se obáváte.“

Napadlo ji, že pro hraběte je jeho péče o to, aby se netrápila obavami, charakteristická.

Když na okamžik sevřel její prsty, cítila, jak jí jako blesk proběhlo podivné chvění.

Nemohla tomu ani uvěřit.

Vtom jí došlo, že to vyvolala jeho blízkost a chlácholivý dotyk jeho rukou.

V té chvíli poprvé pochopila, že se do něho zamilovala.

Zdálo se jí, jako by se celé její tělo rozechvělo.

Já ho miluji, miluji, honilo se jí hlavou, jenže až dosud jsem to ani netušila.

Když o tom dále přemýšlela, uvědomovala si, jak o něho stála každý večer a jak s vděčností vzpomínala na to, že jí poskytl ochranu.

Milovala ho, už když spolu tancovali, a vzrušovala ji jeho ruka, kterou jí ovinul kolem pasu.

Ovšemže ho miluji, opakovala si v duchu. A jak bych ho mohla nemilovat, když byl tak skvělý a přitom tak chápavý?

Hrabě odtáhl dlaň, usmál se na ni a jeli dál.

Ona přemítala, jestli tohle všechno neskončí, až on se vrátí do Londýna a zapomene na ni.

Kolem něho se objeví mnoho žen jako Heloise Brooková, překrásných a rafinovaných, které budou soutěžit o jeho pozornost.

A na co se budu moci těšit v budoucnosti já? hloubala.

Ale potom si přísně přikázala, aby zůstala rozumná.

Jestli se hrabě do někoho zamiluje, bude to určitě vysoce postavená osoba, jak mu to sama předpověděla, možná dokonce nějaká princezna.

Ale ať už to dopadne jakkoli, chvíle strávené s ním jí navždy zůstanou a nikdo jí je nevezme.

Alespoň bude mít nač vzpomínat.

Projížděli teď známou krajinou a ona zatoužila po tom, aby mu mohla ukázat všechnu tu krásu kolem.

Kolem nich zářily louky žlutými květy blatouchů a meze porostlé zimolezem.

Potom si řekla, že to je svět, do kterého patří jen ona.

Ten jeho je velice odlišný.

„Z čeho jste tak zaražená, Lupito?“ ozval se hrabě neočekávaně. „Předpokládal bych, že mi povíte, kdy už dorazíme na vaše panství, a ukážete mi váš dům, hned jak se objeví jeho střecha.“

„To bych ráda,“ přisvědčila, „a už tam skoro budeme.“

„Až přijedeme domů,“ vložil se do rozhovoru Jerry, „musíte vidět Samba. Je to veliký kůň a já už na něm smím jezdit. Za rok nebo za dva prý dostanu ještě většího.“

„Tak to určitě dostaneš,“ souhlasil hrabě. „A jestli to umíš v sedle stejně dobře jako tvůj tatínek, všichni na tebe budou hrdí.“

Chlapec objal Brackena.

„Až vyrostu,“ rozpovídal se, „pořídím si stovky koní a stovky psů, a všichni budou patřit jen mně.“

„A doufám, že také vyhraješ všechny dostihy, kterých se tví koně zúčastní,“ dodal hrabě.

„Také doufám,“ přitakal chlapec rozšafně.

Hrabě se obrátil ke své babičce:

„Nejsi příliš unavená?“

„Ne, těším se na návštěvu, víc než ti dokážu vylíčit,“ odpověděla. Nevím proč, ale byla jsem přesvědčená, že váš domov jen ještě umocňoval krásu tvé maminky.“

„Snad nebudete zklamaná,“ poznamenala Lupita.

„Určitě nebudu,“ rozhodně prohlásila stařenka.

Za několik minut už mohla Lupita oznámit hraběti, že vjíždějí na území panství Wood Hall.

Pole byla dobře obhospodařovaná, živé ploty ostříhané a pohled na krajinu kolem byl tak úchvatný, že pocítila hrdost na Jerryho majetek.

Konečně dorazili do vesničky postavené nedaleko parku a Lupita si pomyslela, že se hraběti určitě zalíbí zahrady plné květin.

Zabočili do brány rezidence a po chvíli se před nimi objevila budova.

Skutečně vypadala skvěle. Cihly, z nichž byla postavena, získaly za ta staletí teplou růžovou barvu.

Nahoře se skvěla štítová střecha a zezadu dům chránily vysoké stromy.

Jako první promluvila stará hraběnka:

„Máte to tady opravdu krásné. Přesně jak jsem předpokládala.“

„Děkuji,“ pípala Lupita.

„Teď, když umřel tatínek, patří dům mně,“ prohlásil slavnostně Jerry.

„Musíš se proto o něj dobře starat,“ napomenula ho hraběnka. „Musíš udělat vše pro to, aby vždy zůstal tak krásný, jako je dnes.“

Kočár zastavil před hlavním vchodem a Lupitu napadlo, že její hosty nezklame ani vnitřek domu.

Hrabě vystoupil a pomohl ven nejříve své babičce a potom i dívce.

V té chvíli se rozlétly hlavní dveře a starý majordom Briggs si překvapeně prohlédl příchozí.

Hned si ale všiml Lupity a spěchal jí naproti po schodech.

„Milostivá slečno!“ zvolal. „My jsme vás tu nečekali!“

„Vracíme se domů, Briggsi,“ oznámila mu, „a přivedli jsme si návštěvu.“

Než Briggs stačil cokoli říci, zeptala se ho tiše:

„A kde je pan Rufus?“

„Momentálně tady není, mylady," odpověděl Briggs. Také ztišil hlas a dodal: „Vydal se do města, aby se tam pokusil najít zámečníka, který by mu otevřel trezor."

Hrabě zaslechl jeho slova a mlčky dál pomáhal babičce vystoupit po schodech do haly.

Když hraběnka uviděla starožitné obložení na zdech, středověký krb a dubové schody s vyřezávaným zábradlím, potěšeně zvolala:

„Právě tak jsem si to tady představovala!"

„Přinesu čaj do salonu, mylady," obrátil se Briggs k Lupitě. „Hned bude hotový."

„Děkuji, Briggsi," řekla. „A vyřídíte své paní, aby zavedla komornou paní hraběnky do nejlepší ložnice."

Majordom přikývl, jako kdyby se právě rozhodl stejně.

Prohlédli si halu a hraběnka se rozplývala chválou nad krásou salonu s jeho okny ve tvaru broušených diamantů a čalouněnými křesly.

Hrabě však tiše oslovil Lupitu:

„Neměl bych se raději jít podívat, co vyložil na kulečnickový stůl?"

„Ano, prosím, buďte tak hodný."

Když se obrátil a odcházel z místnosti, dívka náhle zděšeně vykřikla:

„Chybí tady... tatínkova sbírka tabatěrek. A také ševreský porcelán."

Hrabě nereagoval.

Jenom oslovil Briggse, který se právě chystal odejít:

„Zaveďte mě do místnosti s kulečnickem."

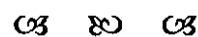
Zdálo se mu, že si ho majordom nerozhodně prohlíží.

„Samozřejmě, vaše paní vám neoznámila jména svých hostů. Jsme hraběnka a hrabě z Ardwicku, a protože jsem se přátelil s jejím otcem,

ujal jsem se teď poručnictví nad slečnou."

„To je dobrá zpráva, mylorde, velice dobrá zpráva," zaradoval se Briggs. „Dějí se tady věci, že kdyby se o nich dozvěděla Jeho Jasnost nebohý pan hrabě, obrátil by se v hrobě."

„To jsem pochopil. Zaveďte mě tedy ke kulečnicku."

Briggs ho doprovodil dlouhou chodbou a otevřel dveře na jejím konci.

Jediným pohledem se hrabě přesvědčil, že pan Matthews při svém vyprávění o záměrech Rufuse Langa vůbec nepřeháněl.

Velký stůl byl pokryt tím, o čem Lupita hovořila jako o vzácnostech rodného domu.

Byl tam rozložen i ševreský porcelán a tabatěrky ze salonu.

Ležela tam zlatá zrcadla a další starobylé a drahocenné umělecké předměty.

Hrabě si je chvíli prohlížel a potom se zeptal:

„Máte tady v domě i jiné služebnictvo?"

„Ano, mylorde. Jsou tady dva mladíci, lokajové, ale protože milostivá slečna odjela, pustil jsem je do vesnice na návštěvu za rodiči."

„Hned jak se vrátí, ať zase všechno odnesou zpátky na místa, kam to patří," nařídil hrabě. „Už jsem si ověřil, co se tady nasbíralo. Teď zamkněte a dejte mi klíče."

Briggs uposlechl, hrabě si vzal klíč, strčil si jej do kapsy a zeptal se:

„Už se z těch věcí něco prodalo?"

„Ne, mylorde," odpověděl majordom. „Pan Rufus chtěl za každou

cenu otevřít trezor. Teprve potom že vzkáže lidem z Londýna, aby přišli ocenit stříbro a šperky, které patřily Její Milosti paní hraběnce."

"O tom se mi už zmínil pan Matthews. Musím vám pogratulovat, že jste byl tak moudrý a nedal mu klíč. Bylo to od vás velice chytré a Její Milost je vám za to velice vděčná."

"Pan Rufus se pokoušel zámek odstřelit, mylord, ale ten se ani nepohnul, a tak odešel do města shánět zámečníka."

"Tomu můžete vzkázat, že ho tady nebudeme potřebovat. A rád bych si promluvil s panem Rufusem, hned jak se tady objeví."

"Jak rače, mylord."

Na Briggsovi bylo znát, jak ho těší, že se někdo rázně ujal odpovědnosti, a s úsměvem odspěchal do kuchyně, aby dal připravit čaj.

Potom otevřel trezor a vyndal z něj nádherný čajový servis z gruzínského stříbra, který ráda používala Lupitina matka.

Když se hrabě zase objevil zpátky v salonu, dívka k němu tázavě zvedla oči.

"Nic nestačil prodat, nemusíte mít strach," ujistil ji. "A teď se postaráme, aby se všechno vrátilo na původní místo."

Lupita se na něho vděčně podívala a marně hledala slova, kterými by vyjádřila, jak je mu zavázána.

Hrabě si uvědomil, že si ho ještě nikdy žádná žena neprohlížela s takovým obdivem.

Vyvolávala v něm pocit, jako by byl jedním z bohů na Olympu.

Do salonu přiběhl Jerry s Brackem v patách.

"Už jsme doma, už jsme doma!" volal, jako kdyby si právě tuto sku-

tečnost uvědomil. "Chtěl bych vám ukázat Samba!"

"Určitě nám ještě chvilka času zbývá, než Briggs přinese čaj," usmála se Lupita.

Obrátila se tázavě na hraběte.

Zdalo se jí, že když se teď ujal odpovědnosti, musí ho před každým svým rozhodnutím požádat o souhlas.

"Hned s vámi půjdu. Velmi rád bych si prohlédl koně vašeho tatínka."

"Už se těším, až vám předvedu naše stáje," ubezpečila ho dívka. "Otec si je dal postavit podle vlastního návrhu, a i když dům je starý, stáje jsou úplně nové."

"Tak to si nesmím nechat ujít," usmál se hrabě.

Nebylo to k nim daleko - stačilo jenom obejít dům a pod podloubím pokračoval chodníček k vydlážděnému dvorku se stáji.

Jerry se rozběhl napřed za Sambem.

Cestou Lupita hraběti vysvětlila, jak její otec přestavěl staré budovy, rozšířil je a uvnitř je zařídil podle nejnovějších chovatelských poznatků.

Na hraběte, který právě sám modernizoval své stáje, to udělalo velký dojem.

Všechna stání byla větší než obvykle a zvířata byla krmena z nového druhu žlabu.

Před dveřmi do každého boxu byla vytištěna jména koní a hlavní údaje o jejich rodokmenu.

Na stěně chodby proti vstupu do stání visely uzdy a sedla, tak aby se daly jednoduše snímat a čistit.

„Tatínek byl přesvědčený, že by si každý kůň měl zvyknout na jediné sedlo," vysvětlovala Lupita, „a považovat je za vlastní, stejně jako my nosíme vlastní šaty."

„To je skvělý nápad," podotkl hrabě. „Zařídím se podle něho."

Postupovali dál a ona mu ukazovala další vylepšení.

Potěšilo ji, když obdivoval způsob, jak byla do stájí zavedena voda, tak aby se usnadnilo čištění.

U Sambova stání nechala bratra, aby ho hraběti předvedl sám.

Ten okamžitě poznal, že je to velmi kvalitní a dobře vycvičené zvíře, nejlepší možná volba pro malého chlapce.

Nezbývalo jim však dost času zastavit se u každého koně, protože Lupita se musela vrátit na čaj se starou hraběnkou.

Také se obávala, že by se mohl objevit bratranec Rufus a vyvolat potíže dříve, než tam dorazí hrabě.

Při odchodu ze stájí si říkala, že Jerry bude asi chtít zůstat u Samba.

Ale chlapec ho jen poplácal po šíji a prohodil:

„Ještě za tebou přijdu, abych ti popřál dobrou noc."

Cestou zpátky do domu si Lupita všimla, jak si hrabě prohlíží jezero.

Ačkoli mlčel, nepochybovala, že vzpomíná na její vyprávění o tom, jak Rufus poškodil člun.

Po návratu do salonu zjistili, že Briggs už prostřel stůl.

Na krásném podnosu se třpytil stříbrný čajník s konvicí a cukřenkou.

Mladý sluha servíroval pečivo a sendviče.

„Už se těším na šálek čaje," poznamenala hraběnka. „Potom si půjdu zdřímnout před večeří."

Zvedla ruku, jako kdyby chtěla předem umlčet vnukovy námitky, a pokračovala:

„Jenom mi nepovídej, že nemám chodit dolů. Jsem pevně rozhodnuta prohlédnout si jídelnu, která bude určitě překrásná, a také si chci užít společnosti váš dvou."

„Už se těšíme, že se k nám připojíš, babičko," usmál se hrabě. „A ujišťuji tě, že máme tvou společnost moc rádi."

„Tak takové lichotky si vážím," odpověděla.

Vypili si čaj a Jerry ochutnal ze všeho na stole.

Lupita však pozorně naslouchala, jestli se v chodbě neozvou kroky.

Přemýšlela, kdy asi dorazí bratranec Rufus.

Ale zatím nikde po něm nebylo ani stopy, a tak jakmile si vypili čaj, stará hraběnka se odebrala do ložnice.

Lupita ji doprovodila do jejího pokoje.

Pan Briggs ubytoval starou dámu v ložnici, kterou kdysi používala Lupitina matka.

Byla to bezesporu nejkrásnější místnost v celém domě a Lupita nepochybovala, že hraběnka svou chválu a potěšení nepředstírá.

Její komorná už vybalila zavazadla a čekala tu, aby své paní byla kdykoli k dispozici.

Lupita jí připomenula, že pokud bude ještě cokoli potřebovat, má si říci služebnictvu, a potom odešla do svého pokoje.

Vzpomínala si, jak byla vyděšená, když jej naposled opouštěla.

Co se od té doby přihodilo v Londýně, jí připomínalo sen.

Je to vůbec možné, že dosáhla tak velkého úspěchu ve společnosti, že ji lidé obdivovali, a dokonce byla požádána o ruku?

Ted' už jí to všechno připadalo příliš vzdálené.

Upravila se a chystala se sejít do přízemí za hrabětem.

Na schodišti uslyšela, jak před domem zastavuje kočár.

O chvílku později už v hlavním vchodu stál Rufus Lang.

Lupita se ani nepohnula, ani nehlesla, on však zvedl hlavu a spatřil ji.

Chvilku na ni jen nechápavě zíral. Potom se rozzlobil:

„Tak už ses vrátila! Jak si to, k čertu představuješ, prostě se sebrat a utéct?“

Lupita se nezmohla na odpověď, mladíkův hlas však přivolal hraběte, který přispěchal ze salonu.

„Dobrý večer, Langu,“ oslovil ho. „Myslím, že už se známe. Jak vidíte, přivezl jsem lady Lupitu a jejího bratra domů a přijela s námi i má babička hraběnka.“

Rufus Lang se nezdržoval předstíráním, že hraběte nezná.

„Nechápu, Ardwicku, jak jste se do toho zamíchal vy,“ zaútočil.

„Jestli půjdete do salonu, rád vám vysvětlím, proč se mě to týká,“ odtušil hrabě.

Lupitě blesklo hlavou, že by nebylo rozumné, aby se k nim připojila.

Ale Rufus Lang se k ní obrátil a soptil:

„Jestli jsi odpovědná za tenhle vpád ty, tak mi radši pojď vysvětlit sama, co se stalo.“

Lupita zatajila dech.

Sestoupila dolů po schodišti a uvědomovala si, že Rufus Lang na ni

čeká, protože nechce zůstat v salonu s hrabětem sám.

Ten už byl zpět v místnosti, a když dívka se svým bratrancem vstoupili dovnitř, opíral se zády o krbovou římsu.

Briggs za nimi zavřel dveře a Rufus Lang spustil:

„Nechci být nevychovaný, ale nechápu, proč se právě vy, který máte tolik starostí a povinností, zajímáte o mé mladé příbuzné.“

„Rozhodl jsem se, že se ujmu poručnictví nad těmi dvěma mladými lidmi,“ konstatoval hrabě rozšafně. „Pochopil jsem totiž, že potřebuji ochranu.“

„Nechápu, co tím chcete naznačit,“ vyštěkl Rufus Lang.

Jeho hlas zněl útočně a Lupita si všimla, že si hraběte měří výhrůžným pohledem.

„Tak začnu třeba tím,“ řekl hrabě, „že jsem přikázal, aby se všechno, co jste vyložil na kulečnickovém stole, vrátilo na své původní místo!“

Rufus Lang se neovládl.

„Co se do toho pletete?“ vyštěkl vztekle. „Nejste ani náš příbuzný, a pokud se má někdo stát poručníkem, musím to být já.“

„Poručník, co se chystá okrást mladé nevinné lidi, které má chránit?“ opáčil hrabě ostře.

Nastalo tíživé ticho.

Potom, jako kdyby si Rufus Lang nedokázal vymyslet uspokojivou odpověď, hrabě pokračoval:

„Domnívám se, Langu, že čím dříve odsud odjedete, tím lépe. A musím vám dát naprosto jasně na srozuměnou, že jestli se tady ještě někdy objevíte, nebo pokud se nějak dotknete majetku současného hraběte z Langwoodu, postarám se, abyste si to zodpověděl před soudem.“

Rufus Lang pochopil, že je poražen.

Rychle změnil tón:

„Dobrá tedy, udělal jsem chybu a přiznávám to. Ale zoufale potřebuji peníze v hotovosti a šlo mi o dobré jméno rodiny víc než o potřeby šestiletého kluka.“

Hrabě zůstal zticha, a tak po trapné odmlce Rufus Lang pokračoval:

„Odjedu hned zítra, co nejdříve to bude možné. Dnes už se ale do Londýna nemůžu vrátit. Jestli ještě pojede nějaký vlak, dorazí tam až hodně pozdě.“

Na okamžik ztichl a podíval se nejdříve na hraběte a potom na Lupitu.

„Koneckonců, jsem tvůj bratranec," hovořil dále. „A jestli mě chceš předhodit napospas psům, nebo spíš lichvářům, mohla bys mi dopřát alespoň slušnou večeři. Možná se pak dlouho pořádně nenajím.“

Lupita váhala, jak má na to zareagovat, hrabě však rozhodl místo ní:

„Tak ano. Můžete tady přespát pod podmínkou, že odjedete zítra hned po snídani. Pokud poslechnete, dám vám dost peněz na jízdenku do Londýna a na slušné přežití, pokud si to jinak nemůžete dovolit.“

„Jsem vám za to vděčný, hluboce vděčný," prohlásil Rufus Lang. „Asi všichni v životě děláme chyby a já přiznávám že jsem jich udělal dost, a to i velmi vážných.“

Tvářil se tak zdrceně, že se Lupitě zdálo nemožné nevyhovět jeho žádosti.

A napadlo ji také, že hrabě se zachoval nesmírně velkoryse, když mu nabídl finanční výpomoc.

Byla si jistá, že to bude dost peněz alespoň na týden, ne-li na dva.

Cítila se nepříjemně a chtěla co nejrychleji odejít, proto zamířila ke dveřím.

Rufus jí je otevřel a tiše řekl:

„Promiň, Lupito. Víím, že jsem se zachoval jako hlupák, ale byl jsem zoufalý, naprosto zoufalý.“

„To mě mrzí," odpověděla.

Nechtěla s ním však dál hovořit, a tak raději odspěchala do prvního patra.

Cestou přemítala o tom, že pokud Rufus zůstane s nimi, zkazí jim to celý večer.

Zároveň však nepovažovala za možné jeho prosbu odmítnout.

Hrabě uvažoval stejně.

Dokonce začal litovat, že se mladík neovládl a bláznivě prohrál svůj majetek v hazardu.

Rozhodl se, že mu nechá několik set liber, aby se propříště vyhnul Wood Hallu i své sestřenici.

Přes veškeré Lupitiny obavy panovala při večeři příjemná nálada.

Stará hraběnka netušila, jak zle se Rufus zachoval, a proto byla na něho velice milá.

Mladík jí zase skládal poklony a snažil se vystupovat co nepříjemněji.

Dokonce i hrabě to považoval za velice dobrý herecký výkon.

Lang vyprávěl historky, kterým se všichni smáli.

Bavil se s hrabětem o dostizích, jimž, jak bylo zřejmé, velice dobře rozuměl, a k Jerrymu se choval jako k dospělému.

Jídlo se podávalo poměrně brzy, a proto Jerry mimořádně směl zůstat vzhůru a povečeřet s hosty.

Když dojedli, oba muži zůstali ještě sedět u sklenice portského a Lupita odvedla chlapce do ložnice.

Bracken se k němu v pokoji netrpělivě vrhl.

„Zítra se půjdeme projet,“ oznámila chlapci sestra, „na koních. Dostaneš možnost předvést hraběti, jak ses naučil zacházet se Sambem.“

„Já vím. Už před jídlem mi říkal, že je to tuze dobrý hřebec. Dáme si spolu závod na tatínkových koních.“

„Jenže hrabě asi vyhraje,“ varovala ho Lupita s úsměvem.

„Ale jestli mi nechá velký náskok, tak určitě ne,“ namítl chlapec.

„Tak ten ti určitě nechá.“

„Jsem tak rád, že jsem doma,“ zasnul se Jerry a uložil se do postele. „Snad tady hrabě zůstane na dlouho. Vyzná se v koních moc a moc dobře.“

„To se opravdu vyzná,“ přisvědčila sestra.

Políbila chlapce na dobrou noc a vrátila se do přízemí.

Hrabě a Rufus Lang se zatím přestěhovali s hraběnkou do salonu.

„Tak co, je Jerry rád, že se vrátil domů?“ zeptal se hrabě, když se Lupita objevila.

„Chtěl by si s vámi zítra zazávodit na Sambovi. Ale trvá na tom, že mu budete muset dát velký náskok!“

Hrabě se rozesmál.

„To mu samozřejmě dám, ale stejně se mi zdá, že je to příliš velký kůň na takového chlapečka.“

„To jsem si původně myslela také,“ přitakala dívka. „Ale Sambo je výborně vycvičený, a tak by si Jerry na něm určitě neměl ublížit.“

„Jestli z něho vyrůstá stejně dobrý jezdec, jako býval jeho tatínek,“ poznamenal hrabě, „tak si určitě nemusíte dělat o něj starosti.“

Lupita se na něho usmála.

Uvědomila si, že jí stačí, aby se na něho podívala, a hned se po celém těle rozechvěje.

Nesmí to na mně... nikdy... nikdy... poznat, blesklo jí hlavou.

Hrabě doporučil babičce, aby šla brzy spát.

O půl jedenácté ji odvedl do ložnice a Lupita je doprovodila.

Nepřála si zůstat se svým bratrance o samotě.

Než opustila místnost s hrabětem a jeho babičkou, obrátila se k němu.

„Už půjdu také spát, a tak dobrou noc, Rufusi.“

„Dobrou noc, Lupito,“ rozloučil se. „A sbohem.“

Neodpověděla mu.

Trápily ji výčitky svědomí, že ji jeho odjezd tak těší.

Doufala však, že se s ním víckrát nesetká.

Jakmile jednou odjede, přemítala, bude mít z hraběte takový strach, že se už nikdy nevrátí.

Jsme v bezpečí! Jsme v bezpečí, opakovala si v duchu, když usínala. A to všechno je zásluha hraběte.

Vzápětí se však rozechvěla obavami, že jakmile její ochránce odcestuje zpátky do Londýna, úplně na ni zapomene.

Brzy však znovu našla jistotu, že pokud by se v budoucnu přihodilo něco zlého, bude se na něho vždy moci obrátit.

A o to budu moc a moc stát, říkala si v duchu. Miluji ho, miluji ho a bude pro mě těžké žít a nevidět ho, ani neslyšet jeho hlas...

Hrabě ještě chvíli hovořil s Rufusem Langem především o koních

a potom si postěžoval, že už se mu chce také spát.

„Tenhle týden jsem byl často vzhůru dlouho do noci,“ vysvětloval, „a budu rád, když si jednou pořádně odpočinu.“

Během řeči zaváhal, zda se k mladíkovi nezachoval příliš bezohledně.

Nepochyboval, že ten se teď bude celou noc trápit obavami, jak splatí své dluhy.

Musí se naučit stát na vlastních nohou, rozvažoval hrabě ve své ložnici, jenže kvůli těm dětem mu do určité míry pomůžu.

Komorník Dawkins na něho čekal, a proto se na něho obrátil:

„Musím ještě napsat dopis svému advokátovi, a tak na mě nečekejte. Uložím se do postele sám.“

„Je si vaše lordstvo jisté, že všechno zvládne samo?“

Hrabě věděl, že komorník tuto otázku nemyslí doslovně, a tak odpověděl pouze:

„Stavte se tady v osm hodin.“

Usadil se u stolu v rohu ložnice a napsal dopis svému právnímu zástupci.

Oznámil mu, že se rozhodl vyplácet Rufusu Langovi pravidelnou měsíční apanáž.

Bude tak však činit pouze pod podmínkou, že se Rufus Lang ani na krok nepřiblíží k Wood Hallu.

Nesmí zasahovat do životů své sestřenice lady Lupity Langové a jejího bratra hraběte z Langwoodu.

Pokud tyto podmínky poruší, apanáž se okamžitě přestane vyplácet.

Požádal advokáta, aby nechal prošetřit výši dluhů pana Langa.

Pokud by mu hrozilo soudní řízení, a tedy i veřejná ostuda, hrabě chtěl být o tom předem informován.

Chvilí mu trvalo než dopis dokončil.

Potom se zamýšlel, zda jej má Rufusu Langovi ukázat ještě v noci, nebo zda počká až do rána.

Potom se rozhodl, že tak učiní okamžitě.

Pokud se bude Rufus Lang chtít na něco zeptat, vysvětlí mu to.

Otevřel dveře a zjistil, že v chodbě je tma.

Jediné světlo přicházelo zdola z haly.

Přesto snadno našel pokoj Rufuse Langa na druhé straně chodby.

Hrabě k němu zamířil, tiše zaklepal, ale nikdo mu neodpověděl.

Stiskl kliku a nahlédl dovnitř.

Mladík v pokoji nebyl. Nebyly tu ani jeho šaty a postel stále zůstávala nedotčená.

Hraběti se to zdálo prapodivné.

Rufus Lang přece odešel do prvního patra společně s ním.

Mohl se potom ovšem vrátit do salonu, jenže proč by to asi dělal?

Hraběte se zmocnila zvědavost, a tak seběhl po schodech do přízemí.

V hale si hned všiml, že hlavní vchod do budovy není zajištěn na závoru.

Když však odcházeli do ložnic, zajištěný byl.

Rufus Lang si tedy vyrazil ven.

To bylo ovšem nápadné, vždyť říkal, že je unavený.

Hrabě nepředpokládal, že by se snad chtěl podívat na člun, který, jak mu prozradila Lupita, byl záměrně poškozený.

Marně hloubal, jaký důvod přiměl mladíka, aby vyšel ven.

Proč by se Lang tak pozdě večer procházel po zahradě?

A co když nakonec, přes všechny své sliby, plánuje nový vražedný pokus?

Bez dalšího váhání vyšel hrabě z budovy a pak se dal po schodech dolů.

Hvězdy jasně svítily, vysoko na obloze zářil měsíc, a tak bylo poměrně dobře vidět.

Obklopovalo ho mnoho stínů, ale nezdálo se, že by se v okolí pohybovaly lidské bytosti.

Vtom hraběte náhle přepadlo nutkání, které by sotva dokázal vysvětlit, nutkání, aby se podíval do stájí.

Obešel dům.

Hned v první stáji zahlédl světlo. Zastavil se a vyzul si své elegantní boty.

Jenom v ponožkách a s polobotkami v ruce došel po špičkách až do stájí.

Dveře zůstaly otevřené, a tak tiše vklouzl dovnitř.

Uviděl, že světlo, které vycházelo ven oknem, vydávala lampa zavěšená v chodbě.

Pod ní stál muž a byl k němu obrácený zády.

Hrabě v něm poznal Rufuse Langa.

Cosí chystal před stáním, kde byl ustájen Sambo.

Hrabě se tiše přesunul k hromadě sena v rohu budovy.

Naprosto nehlučně se za ní ukryl.

Kapitola sedmá

HRABĚ NEHYBNĚ ČEKAL ASI PĚT minut, než konečně Rufus Lang dokončil to, co dělal.

Potom mladík sebral lampu a vyšel chodbou ze stáje ven.

Hrabě, ukrytý za senem, ho pozoroval, jak vrací lucernu na skobu u vchodu, kde visela obvykle.

Potom se Lang ztratil na dvorku.

Hrabě se pro jistotu ještě chvíli ani nepohnul, než opustil svůj úkryt. Natáhl se pro lucernu a zamířil s ní k Sambovu stání.

Rozhlédl se a snažil se vybavit, co všechno tam Rufus Lang dělal.

Sňal Sambovo sedlo z tyče, na níž bylo zavěšeno, a důkladně je prozkoumal.

Nevěděl, co hledá.

Byl však přesvědčen, že s ničím jiným by podezřelý mladík neměl tolik práce.

Vtom na spodní straně sedla, v jeho zadní části, spatřil malou šterbinu.

Dlouho ji zkoumal, než mu náhle blesklo hlavou, co vlastně Rufus Lang prováděl.

Hrabě kdysi cestoval po Americe a tam mu kovbojové ukázali, jak rozdráždit koně, kteří jsou apatičtí a jako bez života.

Bylo to od nich kruté. Chytili vosu nebo podobný hmyz a uvěznili ji do sedla.

Po chvíli jízdy se vosy vymanila z díry a bodla koni žihadlo do boku.

Zvířata se většinou začala vzpínat, divoce sebou trhat a plašit se bolestí.

Kovbojové potom závodili, kdo se na vyděšeném koni udrží nejdéle.

Hrabě rozzlobeně stiskl rty.

Pochopil, že odhalil další Langův pokus o vraždu malého Jerryho.

Zprvu si říkal, že vyprostí vosu z jejího vězení a zašlápne ji.

Hned si to však rozmyslel.

Vzal Sambovo sedlo a odnesl je o kousek dál, kde bylo uskladněno

jiné, které patřilo mladému, bujněmu hřebci.

Podle nápisu u stání zjistil, že se zvíře jmenuje Knight Star.

Vyřízl do sedla šterbinu a vosu nalíčenou na Samba do ni přenesl a uzavřel.

Potom vrátil obě sedla na původní místo a zavěsil lucernu.

Cestbu zpátky si uvědomil, že Rufus Lang určitě vstoupil do domu hlavním vchodem a zajistil za sebou závoru.

Proto zamířil k vedlejším dveřím poblíž kuchyně a zabušil na ně.

Musel to ještě jednou opakovat, než mu je otevřel ospalý lokaj.

Byl to mladík, jemuž Briggs přikázal hlídat trezor.

Hrabě vstoupil dovnitř a jakoby mimochodem prohodil:

„Šel jsem na procházku a zapomněl jsem, že hlavní vchod už bude zamčený. Promiňte, že jsem vás probudil.“

„Sem rád, že sem vám moh posloužit, pane,“ odpověděl sluha.

Hrabě mu dal stříbrňák a mladík potěšeně poděkoval.

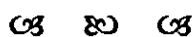
„Nemusíte se zmiňovat před vaší paní, že jsem zůstal zamčený venku,“ prohodil hrabě. „Zbytečně by se zlobila, a tak si to radši nechte pro sebe.“

„Jasně, mylord,“ zazubil se sluha.

Hrabě vystoupil nahoru po vedlejším schodišti.

Jak správně očekával, všude už vládl klid.

A tak nikdo nezpozoroval, jak tiše vklouzl do své ložnice.

Druhý den ráno se Jerry vzbudil dříve než všichni ostatní a těšil se, jak se projede na Sambovi.

„Víš, že mě hrabě vyzval, abych si s ním zazávodil?“ ptal se Lupity plný vzrušení.

„Už jsi mi to říkal. Ale jestli ho chceš porazit, musíš být moc chytrý.“

„Pošeptám Sambovi do ucha, že je moc důležité, aby vyhrál.“

Seběhl do menší z jídelen, kde se podávala snídaně, dlouho před všemi ostatními.

Lupita sešla do přízemí mnohem později a zjistila, že tam nesedí jen hrabě, ale i její bratranec Rufus.

Užasle si ho změřila pohledem. Byla totiž přesvědčena, že už bude dávno pryč.

Hrabě jí to hned vysvětlil:

„Doslechl jsem se, že nejlepší spojení do Londýna je polední vlak, a tak mě napadlo, abych pozval vašeho bratrance dopoledne na projížďku na koních.“

Dívka měla sto chutí namítnout, že nic jiného si nepřeje méně.

Nahlas však jen bratrancí popřála, aby se mu to líbilo.

„Bude to má poslední vzpomínka na Wood Hall a do konce života na ni nezapomenu,“ dodal rozšafně Rufus Lang.

Ta slova jí připadala přehnaně dramatická, a proto se raději soustředila na jídlo.

Když se všichni čtyři nasnídali, vydali se na dvůr, kde už na ně čekali koně.

„Doufám, že vám to nebude vadit,“ obrátil se hrabě na Lupitu, „ale vzkázal jsem hned ráno po mém komorníkovi, že bych si rád vyzkoušel toho krásného hřebce, kterého, jestli se nemýlím, si prý váš otec koupil před osmnácti měsíci na aukci v Tattersall.“

Usmál se a hned pokračoval:

„Jmenuje se, myslím, Mercury. Pro vašeho bratrance jsem dal připravit Knight Stara. Jerry samozřejmě pojede na Sambovi, a jak jsem se doslechl, vy si vždycky berete Minervu.“

„Mercury a Knight Star jsou opravdu naši nejlepší koně,“ usmála se Lupita.

„To jsem také předpokládal,“ přikývl hrabě.

Zadíval se na Samba a Jerry se neudržel, aby se náležitě nepochlubil:

„Už jsem vysvětlil Sambovi, že vás musí porazit.“

„Doufám, že tě poslechne,“ rozesmála se Lupita. „Ale mnohem důležitější bude, abys naší návštěvě předvedl, jak dobře umíš jezdit.“

Chlapec se natáhl, aby pohladil koně po šíji.

Hrabě pomohl Lupitě do Minervina sedla.

Sám přistoupil k Mercurymu, ale vtom si všiml, jak Knight Star zneklidněl.

Hřebec se z ničeho nic vzepjal, potom vyskočil na všech čtyřech a Rufus se jen s největší námahou udržel na jeho hřbetě.

Zatímco ostatní jen překvapeně přihlíželi, zvíře sebou trhlo vpřed, ale hned se zase zarazilo a divoce vyskočilo do výšky.

„Co se s Knight Starem děje?“ podivil se Jerry. „Takhle ještě nikdy nevyváděl?“

Nedalo se očekávat, že mu hrabě odpoví.

Hřebec sebou trhal a jančil tak divoce, že by ho sotva zvládl i ten nejzkušenější jezdec.

Vtom se rozběhl na druhý, vydlážděný konec dvorku.

Tam se znovu vzepjal a svého jezdce shodil.

Když Rufus Lang dopadl na zem, Knight Star uklouzl a celou svou vahou na něho dopadl.

Potom se ještě zvíře několikrát divoce převalilo na hřbetě a drtilo tím muže pod sebou.

Hrabě jen překvapeně přihlížel a ani nestačil pokusit se koně ovládnout.

Vtom se za ním ozval zděšený výkřik.

Rychle obrátil.

Ke své hrůze si uvědomil, že se stejně jako Knight Star chová i Minerva.

Vzpínala se a skákala na všech čtyřech.

Hrabě okamžitě pochopil, co se stalo.

Ani v nejbujnější fantazii by nepředpokládal, že se Lang pokusí zavraždit nejen Jerryho, ale i jeho sestru.

S rychlostí sportovce se vrhl ke splašené klisně.

Zachytil Lupitu a stáhl ji ze sedla na zem.

V té chvíli Minerva odskočila a hnala se k jezeru.

Než tam ale stačila doběhnout, klesla na zem a začala se převalovat po zádech stejně jako několik okamžiků předtím Knight Star.

Hrabě svíral Lupitu v náručí a pevně ji k sobě tiskl.

Dívka téměř omdlela strachem.

Zároveň však matně chápala, že jí už nic nehrozí a že ji hrabě pevně drží.

Ten se zatím s dívkou v náručí obrátil a spěchal s ní k domu.

Než však dorazil ke schodišti, Lupita se probrala a on ji hned ubezpečil:

„Všechno dobře dopadlo, drahoušku, vám ani Jerrymu už nic nehrozí.“

Chtěla se ho zeptat, co se stalo, jenže nedokázala vypravit z úst ani slovíčko.

Byla příliš vylekaná a zděšená.

Hrabě cítil, jak se třese po celém těle.

Přinesl ji do haly, kam přispěchali už Briggs a lokajové, aby mu pomohli.

Hrabě se ohlédl a spatřil podomka držícího Samba za uzdu a Jerryho, jak nechápavě sledují dva splašené koně.

Hrabě odnesl Lupitu přes halu do salonu.

Posadil se s ní na pohovku a dál ji tiskl v náručí, jako konejšíme vylekané dítě.

Hlavu měla opřenou o jeho rameno.

Po chvíli už na něho dokázala zaostřit zrak a zeptat se ho téměř nelyšně:

„Co... co... se... to... stalo?“

„Prostě jsem byl hlupák,“ odvětil hrabě. „Nenapadlo mě, že se vás pokusí váš bratranec zabít také.“

„Ale... ale vy... jste mě zachránil,“ špitla.

Zadíval se jí do očí.

A potom ji políbil.

Políbil ji tak, jako kdyby se bál, že by ji mohl ztratit, a jiným způsobem nedokázal dát průchod své úlevě.

Lupita si připadala, jako by se nad ní rozevřela obloha a vtáhla ji do sebe.

Tělo se jí chvělo.

Potom se polekala, že se jí to celé jenom zdá a že se hned probudí.

Teprve když hrabě zvedl hlavu, uvědomila si, že se to stalo doopravdy.

„Vy... vy jste mě... políbil,“ vypravila těžce ze sebe sevřeným hrdlem.

„Miluji vás, drahoušku,“ odpověděl. „Ale vyčítám si, že jsem vás kvůli vlastní hlouposti málem ztratil.“

Znovu ji políbil, dlouze a vášnivě.

V té chvíli se jí zmocnil pocit, jako kdyby jí vzal srdce a duši z těla a nechal si je.

Ona však, jako kdyby si nedovedla pomoci, se znovu zeptala: „Co... co se... to stalo? Proč... se Knight Star... a Minerva... tak zbláznili?“

„Váš bratranec zařídil, aby se koně splašili. Jenže nechtěl, aby to byl Knight Star..., ale Sambo.“

„Ne! To... ne! Jak... mohl udělat... něco... tak... tak... zlého... a krutého?“

„Naštěstí jsem včera večer zjistil, co má v plánu,“ vysvětloval hrabě. „Ale nenapadlo mě, abych prohledal i vaše sedlo, nejen Sambovo.“

„A co... s tím... sedlem... provedl? Já... to nemůžu... pochopit.“

„Celé vám to vylíčím později. Teď už nezáleží na ničem jiném, hlavně že jste v bezpečí. A jestli se nemýlím, váš bratranec je mrtvý.“

„M... mrtvý?“ polekala se dívka.

„A jestli není mrtvý, tak zůstane mrzák do konce života. A myslím, že každý muž by v jeho situaci raději zemřel.“

„A... on chtěl..., aby se to... stalo Jerrymu?“

Lupita ze sebe vypravila tato slova jen s největším přemáháním a stisk paží jejího zachránce zesílil.

„Musíte na to co nejrychleji zapomenout,“ naléhal. „Hlavně že je Jer-

ry v bezpečí a vy, má nejdražší, také."

Lupita k němu vzhledla.

„Vy jste... zachránil... i Jerryho? Vy jste... tak skvělý člověk!"

„Moc mě těší, že si to o mně myslíte. A proto bych se chtěl zeptat: kdy se za mě provdáte?"

Lupita se ani nepohnula.

Až po chvíli se zeptala:

„Opravdu... jste mi... nabídl..., abych si... vás vzala?"

„Chci se s vámi oženit co nejdřív," naléhal. „A jako váš poručík vám mohu hraběte z Ardwicku vřele doporučit."

V jeho hlase se ozvala veselá nota.

Výraz v jeho pohledu však Lupitě prozrazoval, že ji skutečně miluje.

„Včera... jsem si uvědomila," odpověděla šeptem, „že... už vás... miluji. Jenže... jsem... vůbec netušila. ..., že i vy... stojíte o mě."

„Dlouho jsem se snažil přemáhat, co jsem cítil," svěřoval se jí, „ale když jsem se vyděsil, že vás ten darebák chce zabít, pochopil jsem, že bych bez vás žít nedokázal."

„To, co říkáte..., je tak krásné."

„Musím vám toho říct mnohem víc," odpověděl hrabě, „ale domnívám se, drahoušku, že jestli jste už dost silná, měli bychom se jít podívat na Jerryho, a pak bych měl zařídit, aby vašeho bratrance odvezli do nemocnice, nebo poslat pro rakev, jestli to bude potřeba."

Lupita se otrásla.

Kdyby hrabě nebyl tak předvídavý, mohlo to platit pro ni a pro jejího bratra.

On, jako kdyby si nepřál, aby rozuměla o něčem tak smutném, ji znovu políbil.

Potom se zvedl z pohovky a pomohl jí vstát.

„Rozmyslel jsem si to," oznámil. „Chtěl bych, abyste zůstala tady. Nemusíte se dívat na to, co se stalo venku. Pošlu Jerryho za vámi."

Lupita k němu vztáhla ruce.

„A nepotrvá... vám to... dlouho?"

„Vrátím se k vám, co nejrychleji to bude možné," slíbil. „Musím vám ještě toho tolik povědět o tom, jak vás miluji a jak jste krásná."

Když domluvil, políbil ji něžně na čelo.

Potom se, jak se zdálo, jen s námahou obrátil ke dveřím.

Lupita, tak zmatená, že téměř nechápala, co se stalo, se posadila zpět na pohovku.

Všechno, co se přihodilo, jí připadalo tak neuvěřitelné, že jí činilo obtíže klidně uvažovat.

Jenže jediné, na čem jí opravdu záleželo, bylo, že ji hrabě miluje stejně jako ona jeho.

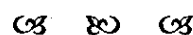
A že se za něho vdá.

Rodiče by byli pyšní, pomyslela si, že budu mít tak dokonalého manžela.

Cítila v té chvíli jejich blízkost a zdálo se jí, že se potěšeně usmívají nad jejím štěstím.

Napadlo ji, že to byl určitě její tatínek, kdo poslal hraběte do jejího života, a vlastně tak zachránil Jerryho i ji.

„Děkuji... děkuji ti..., tatínku," zašeptala. „A... prosím... vyříd' Bohu..., že jsem moc vděčná."

Když se hraběnka dozvěděla o celé té příhodě, nemohla jí uvěřit.

A když se jí potom hrabě zmínil, že by se chtěl s Lupitou oženit, rozplakala se štěstím.

„Vždycky jsem si přála, aby sis našel takovou ženu, jako bude ona, Ingrame," přiznala dojatě. „Pořád jsem se třásla strachem, že si vezmeš některou z těch lovkyně slávy, co tě uháněly kvůli tvému titulu.“

„Obávám se, že tím jsi mi příliš nezalichotila, babičko," škádlil ji v žertu. „Ale dobře chápu, co tím míníš.“

„Říkala jsem mu..., že by si... měl vzít princeznu," ozvala se Lupita. „Ale možná ho miluji tolik, že zapomene na to, jak jsem nedůležitá.“

Hrabě k ní natáhl ruce.

„Pro mě jsi ten nejdůležitější člověk na světě," řekl. „A neožením se s žádnou princeznou, ale rovnou s královnou svého srdce. A co víc by člověk mohl od života žádat?“

„To jsi pověděl moc pěkně," pochválila ho hraběnka.

„Jenom... jedna věc mě... trochu trápí," promluvila Lupita rozpačitě.

„A co to je?" zeptal se.

„Co... se stane... s Jerry?“

„Už jsem o tom také přemýšlel," připustil hrabě.

„Možná že mám pro vás řešení," ozvala se hraběnka. „Jak víte, v Dower House, kde bydlím, se mi nikdy nelíbilo. Postavili to tam teprve před padesáti lety a připadá mi to tam strašně ošklivé.“

Pohladila Lupitu po tváři a pokračovala mile:

„A říkala jsem si, že by Lupitinu maminku potěšilo, kdybych se postarala o Jerryho i o dům.“

Lupitě se rozzářily oči.

„Myslíte... to opravdu... vážně, madam?" otázala se. „Byla bych šťastná, kdybyste... se tady ubytovala.“

„Budeme sem za tebou často jezdit na návštěvu," připojil se hrabě. „A Jerry může střídavě bydlet tady a s námi na Ardwick Court.“

S úsměvem dodal:

„Koně se mu určitě budou líbit tam i tady. A stejně tak i mým synům, jestli mi ovšem nějaké dáš.“

Během řeči Lupitu objal.

Zajikla se a přitiskla se obličejem k jeho rameni, aby skryla zrádnou červeň.

„Pořídíme si... deset... dětí nebo ještě víc," zašeptala.

Hrabě se rozesmál.

„Úplně se spokojím s deseti, ale jestli všechny budou chtít své vlastní koně, budeme muset rozšířit stáje.“

„Pokračujete až příliš rychle," napomenula ho babička vesele. „Mně zatím stačí, že souhlasíte s mým nápadem. Budu tak ráda, když se budu moct postarat o Jerryho a samozřejmě i o co nejvíc pravnoučat, jestli mi je ovšem svěříte.“

Hrabě se k ní sklonil a nadšeně ji políbil.

„Měl jsem tušit, babičko, že všechny problémy vyřešíš okamžitě a na místě stejně jako když jsem býval ještě malý kluk.“

„S tebou jsem měla jediný skutečný problém. Hrozně jsem se bála, že se oženíš s někým nesnesitelným," přiznávala se babička. „Ale teď jsem doslova nadšena svou novou vnučkou.“

Lupita ji políbila a uvědomila si, jak jí stará dáma připomíná vlastní matku.

Zdálo se, že babička do domu přesně zapadá.

Stejně jako tam zapadala překrásná hraběnka z Langwoodu.

Když onoho večera stará hraběnka a Jerry odešli spát, hrabě zůstal s Lupitou o samotě v salonu.

Dovedl ji k otevřenému oknu a společně se zadívali na hvězdy.

Hrabě si přitáhl dívku blíž k sobě.

„Je to krásná noc, můj drahoušku. A ty jsi má hvězda, která mě povede a bude mi pomáhat po všechny ty roky, které nás dva čekají.“

„Myslím, že spíš... ty povedeš mě... a já tě budu následovat,“ popopravila ho.

„Tak bych si to přál. Jenže také si uvědomuji, že od prvního okamžiku, kdy jsem tě uviděl, jsi mi dala něco, co jsem dosud nepoznal. Můžeme toho společně udělat tak mnoho, a nejen pro nás, ale i pro celou zemi,“

Hovořil velice slavnostně, až to Lupitu dojalo.

„Tak jsem si přála, abys to řekl,“ přiznala se mu. „Jsi tak skvělý..., že nesmím být... chamtivá a... držet si tě jenom pro sebe.“

„Možná budu schopen svým mozkiem pomoci i jiným lidem,“ připustil, „ale, jak dobře víš, má drahá, moje srdce je úplně a bezvýhradně jenom tvoje, a na tom se nikdy nic nezmění.“

Lupitě se v očích zaleskly slzy.

„Jak je to vůbec možné, že... jsem měla takové štěstí?“

„Nejspíš nás svedlo dohromady to, co leží daleko..., až za hvězdami,“ zašeptal.

Láskyplně se k ní otočil a pokračoval:

„Byli jsme pro sebe stvořeni, ty a já, a teď se musíme společně snažit, aby se svět zbavil zla, a přinést krásu a lásku všem, kdo ji potřebují.“

K tomu Lupita nedokázala nic dodat, a tak pouze zvedla rty k jeho ústům.

On je políbil, nejdřív něžně, potom vášnivě.

A ona věděla, že potkala pravou lásku, takovou, kterou všichni lidé hledají, ale jen málokdo má to štěstí, aby ji našel.

Je to láska neměnná a trvalá, která k nám přichází z veliké dálky, z míst ležících až za hvězdami.

Z ANGLICKÉHO ORIGINÁLU BEYOND THE STARS

PŘELOŽIL JAROSLAV HÖFER

© CARTLAND PROMOTIONS 1995

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH ROMANTICA HOLDINGS INTERNATIONAL LIMITED

TRANSLATION © JAROSLAV HÖFER, 1997

COVER ILLUSTRATION © KORNELIA MORGAN, WEDDELBROOK, 1994

